

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 578

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 4 Αυγούστου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Έν τῷ ἔξωτερον	φρ. γρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αιμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Μήτσου Λατζοπούλου* : Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ροζαλία τῆς ἔβραζε τὰ ὑποδήματα, τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ καπέλλον καὶ τετέλεσται ἡ μήτηρ τῆς δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τὴν περιμένῃ εἰμὴ δύο λεπτά· ὡσάντις ἐπρόκειτο νὰ κάμωσι φιλικὰς ἐπισκέψεις, δὲν ἐδείκνυε ποτὲ τόσον βεβιασμένην σπουδὴν, καὶ ὅταν μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης τὴν ἐκράτει εὐμενέστατα ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἐσταμάτα μετ' αὐτῆς εἰς ἕκαστον καταστήμα τῆς ὁδοῦ Παισῆ Αἱ μαῦραι αὐτῆς ὄφρυες συνεσπάσθησαν, τὰ τόσον λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἔλαβον διαρκῆ ἔκφρασιν ζηλοτυπίας, ἧτις προσέδιδεν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ὠχρότητα μοχθηρᾶς γεροντοκόουης καὶ ἐπίστευε συγκεχυμένως πως ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εὐρίσκετο εἰς μέρος, ἔνθα τὰ παιδιὰ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ μεταβαίνωσι· βεβαίως, ἀφοῦ ἀπέφυγε νὰ τὴν φέρῃ μαζὴ τῆς, ἔπεται ὅτι τῇ ἀπέκρουπε κατὰ τι καὶ μετὰ τὴν πεποιθησὶν αὐτὴν ἡ καρδιά τῆς ἐπέζετο καὶ ὑπέφερε σπουδαίως.

Ἡ Ἰωάννα, μετὰ τὰς ἀκροχειρίδας διαβρόχους, κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ βηχός, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο αἰσθανομένη τὸ ψῦχος, τὸ ὅποιον τὴν διεπέρα· κατεβαυκαλιζέτο ἤδη ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εἶχε καταβῆ εἰς Παρισίους. Εἶχεν ἐπὶ τέλους κατορθώσει νὰ ἀναγνωρίσῃ τρία ἐκ τῶν μνημείων· Τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, τὸ Πάνθειον καὶ τὸν Πύργον τοῦ Ἁγίου Ἰκκώβου. Ἐπνευλάμβανε λοιπὸν τὰ ὀνόματά των καὶ ὑπεδείκνυεν αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου, χωρὶς καὶ νὰ δύναιτο ἀκριβῶς νὰ ὀρίσῃ τὸ μέρος ἔνθα εὐρίσκοντο, ἐὰν τυχὸν ἤθελε συναντήσῃ αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἀναμφιβόλως ἡ μήτηρ αὐτῆς θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ κάτω· ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸ Πάνθειον, διότι αὐτὸ πρὸ πάντων διήγειρε τὴν ἐκπληξίν τῆς, τὸ μὲν διὰ τὸν ὄγκον, τὸ δὲ διὰ τὸ περιβλεπτόν τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν. Ἐπὶ τέλους διηρώτα ἐχυτὴν, μήπως ἦτο ἀπηγορευμένος τόπος οἱ Παρισίαι, ἔνθα δὲν ἐπετρέπετο νὰ μεταβαίνωσι τὰ παιδιὰ· Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπάγῃ ποτέ. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ γνωρίσῃ.

Τὰ βλέμματά τῆς ἐστράφησαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πεδιάδος. Μήπως εὐρίσκετο εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν οἰκιῶν, ἀριστερὰ πλησίον τοῦ παρακειμένου λόφου; ἢ πολὺ πλησίον, ὑπὸ τὰ ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ γυμνοὶ κλάδοι προσωμοιάζον πρὸς δέσμην ξηρῶν ξύλων; Ἄ! ἐὰν τῇ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἀποσπάσῃ ὅλας τὰς ὀροφάς ἰτί

ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ τόσον μέλαν μνημεῖον, ἢ ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεχε πράγμα τι φοβερόν, ἢ ὀλόκληρον τὸ τμήμα, τὸ ὅποιον θὰ τὴν ἐφόβιζε, διότι βεβαίωτατα εἰς τοιοῦτο μέρος θὰ ἦτο. . . Δὲν διέκρινεν οὐδὲν σαφῶς, ἀλλ' ἀληθῶς θὰ ὑπῆρχέ τι, ὅπερ θὰ ἐσάλευε, θὰ ἦτο κατὰ τι πολὺ ἀσχημον, τὸ ὅποιον αἱ μικραὶ κόραι ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ ἴδωσι. Παντὸς εἴδους ἀόριστοι ὑποθέσεις τῇ ἐκίνουν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κλαίῃ καὶ ἐτάρχτον τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἀθρότητα. Τὸ ἀγνωστον τῶν Παρισίων, μετὰ τῶν ἀτμῶν των καὶ τοῦ διαρκοῦς κρότου τῆς εὐεργετικῆς ζωῆς των, ἔφερον μέχρις αὐτῆς διὰ τῶν πνευμόνων των, τὴν δυσώδη ὄσμην ρυπαρίας καὶ ἀθλιότητος, ἠναγκάζετο μάλιστα νὰ στρέφῃ ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ εὐρίσκετο κεκλιμένη ὑπεράνω βρωμεροῦ φρέατος, ἀποπνέοντος ἀσφυξίαν ἐκ τῆς ἀδιοράτου αὐτοῦ ἰλῦος.

Τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, τὸ Πάνθειον καὶ τὸν Πύργον τοῦ Ἁγίου Ἰκκώβου ἐγνώριζε καὶ τὰ ἠόηθει, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζε καὶ ἔμενε κατησχυμένη, μετὰ τὴν ἐπίμονον ἰδέαν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εὐρίσκετο εἰς τόσον ἀποτρόπαιον καὶ ἀηδῆ τόπον, εἰς μέρος τὸ ὅποιον δὲν ἦδύνατο κἄν νὰ μαντεύσῃ, πολὺ μακράν, ἐκεῖ κάτω.

Ἀποτόμως ἡ Ἰωάννα ἀπεσῶρθη, ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῇ ὅτι εἶχεν ἀκούσει πατήματα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ μάλιστα ὅτι μία χεὶρ εἶχεν ἐπιψύσει τὸν ὦμόν τῆς καὶ ἐν τούτοις τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν. Τότε ἡ Ἰωάννα, ὠχροτάτη, δι' ἐνὸς βλέμματος περιειργάσθη τὸν θάλαμον καὶ ἡ καρδιά τῆς διεπράγη· ἦτο μόνη, κατὰμονη, Θεέ μου! Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀναχωροῦσα, τὴν ἀπώθησε τόσῳ βιαίως, ὥστε ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν κρημνίσῃ. Τοῦτο τῇ ἐπῆρχετο ἐν τῇ μνήμῃ μετὰ μεγίστης ἀγωνίας. Ἡ θλίψις αὐτῆς ἐκ τῆς τοιαύτης βραχυρότητος τῆς ἐπέζετο τὴν καρδίαν· διατί νὰ τὴν ἀπωθήσῃ, ἐνῶ δὲν εἶχε ποτὲ οὐδὲν τὸ ἐπιλήψιμον; Συνήθως προσεφέρετο πρὸς αὐτὴν μετὰ τσοαύτης γλυκύτητος, ὥστε ἡ ἐπιπληξὶς αὐτῇ τὴν συνεχίνει καὶ ἐδοκίμαζε τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τοῦ φόβου τῶν παιδιῶν, ὅταν τὰ ἀπειλή τις περὶ τῆς ἐλεύσεως θηρίου. Εὐρίσκετο ἐν τῇ σκιά καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἤρχοντο ἐκεῖ κακοποιὰ ὄντα, ὅπως τὴν ἐκπληξοῦν.

Ἐν τσοσούτῳ εὐρίσκετο ἐν ἀμφιβολίᾳ τὸ πρόσωπόν τῆς ὠχρόν κατ' ἀρχὰς μικρὸν κατὰ μικρὸν ἔλαβε τὴν ἔκφρασιν ὀργῆς ζηλοτύπου καὶ αἰφνιδίως ἡ σκέψις ὅτι ἡ μήτηρ αὐ-

της ἡδύνατο νὰ ἀγαπᾷ ἄλλους ἢ αὐτὴν καὶ ὅτι ἔτρεχε πρὸς ἀναζήτησίν των, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἀπώθησε τόσῳ δυνατὰ, τὴν ὠθησε νὰ φέρῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ βαθμηδὸν ἐσχημάτισε τὴν πεποιοησιν, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἠπάτα, ὅτι τὴν ἐπρόδιδε.

Ἐπὶ τῶν Παρισίων ἐμεσολάβησε στιγμὴ τις προσδοκίας μέχρι τῆς ἐλεύσεως νέας καταγιγδός· ὁ ἀὴρ ἀπετέλει βόμβον, ἐνφ' νύφῃ ἀμαυρὰ ἴπταντο. Ἡ Ἰωάννα ἐπὶ τοῦ παρθύρου ἐξηκολούθει νὰ βήχῃ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ψῦχος· ἠύχεται ἀπὸ καρδίας νὰ πάθῃ κακὸν τι, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἡ στενοχωρία της ὀλοὲν ἐκορυפוῦτο· τὸ σῶμά της ὀλόκληρον ἀνεσκίρτα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποσυρθῇ φρίττουσα, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ νὰ προσβλέψῃ ἐν τῷ θαλάμῳ. Ὅταν τις εἶναι μικρὸς, στερεῖται ἰσχύος· ὅποιον λοιπὸν κατὰ βάθος ὑπῆρχε τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνηται αἰσχος καὶ πικρίαν;

Καὶ πρότερον, ὁσάκις τὴν ἐπέισμονον ἢ τὴν ἐγαργάλιζον, μ' ὄλον αὐτῆς τὸν γέλωτα, τὴν κατελάμβανε παρόμοιος ἐρεθισμὸς καὶ σχεδὸν ἄκαμπτος ἠθάνετο τὴν ταραχὴν ταύτην εἰς τὰ ἀθῶα καὶ παρθενικὰ αὐτῆς μέλη, ἐνφ' ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτῆς ὡς γυναικὸς ἐξῦπνου ζῶηρὰ θλιψίς ἀνήρχετο ἐν εἰδῇ μαστιγώσεως καὶ ἐν καταστάσει λιποθυμίας ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγὴν: «Μαμά, μαμά», χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις ἐὰν ἐκάλει τὴν μητέρα αὐτῆς εἰς βοήθειαν, ἢ τὴν κατηγορεῖ διὰ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον τῇ ἐπροξένησε καὶ διὰ τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχε ν' ἀποθάνῃ. Ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐπανεληθήρη καὶ ἡ τρικυμία· ὁ ἄνεμος ὠρύετο, μεμακρυσμένοι κρότοι ἐκ τῶν Παρισίων ἀφικνοῦντο μέχρις αὐτῆς, τὰ δικτυωτὰ ἔτριζον καὶ αἱ μολύβδιναί πλάκες τῶν στεγῶν ἐφαίνοντο ἰπτάμεναι, ἐνφ' ἐκ τῶν σωλήνων καὶ τῶν νεροχυτῶν τὸ ὕδωρ ἀνεπήδα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· μικρὸν τι διάλειμμα ἐπηκολούθησε καὶ κατόπιν ὁ ἄνεμος ἐπανεληθήρη ἰσχυρότερος καὶ διὰ τῆς ὀρμῆς καὶ ἰσχύος αὐτοῦ εἶχε μεταβάλλει εἰς χάος τὸ πᾶν, ἐνφ' νύφῃ καταμέλανα, ἐξῆπλωμένα ὡς κηλίδες μελάνης, διέτρεχον ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων μικροτέρων, διασκορπιζόμενα καὶ κυλιόμενα, παρόμοια πρὸς ῥάκη, τὰ ὅποια ὁ ἄνεμος διασχίζων εἰς μικρὰ τεμάχια διεσκόρπιζε καὶ παρέσυρεν ὡς κλωστὰς. Δύο νύφῃ συνεκρούσθησαν μετὰ πταύγου καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῆς συντριψέως διεχύθη ὀλόκληρον τὸ μολυβδόχρονον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁσάκις ἡ θύελλα ἐξηγειρέτο ὀρμητικώτερα ἐκ διαφόρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος ἐσχηματίζοντο ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ κρότοι προσόμοιοι συγκρουομένων στρατοπέδων, εἰδὸς τι κατακρημνίσεως, τῆς ὁποίας τὰ συντρίμματα ἐρχίνοντο ἀπειλοῦντα νὰ καταστρέψωσιν ὀλοκλήρους τοὺς Παρισίους. Ἡ βροχὴ εἶχε πρὸς στιγμὴν καταπαύσει καὶ νέφος τι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ὑπεσημείου τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σηκουάνα, ὅστις, ὡς ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς βροχῆς, εἶχε μεταβληθῆ εἰς ῥύακα βορβορώδη.

Ἡ Ἰωάννα καταβεβλημένη ἐπὶ τοῦ παρθύρου ἐψιθύριζε:

— Μαμά μου! Μαμά μου!

Καὶ ἐκ τοῦ κόπου ἐκνευρισμένη ἵστατο ἀπέναντι τῶν ἐξαφανιζομένων Παρισίων· ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ καταστροφῇ ἔχουσα τοὺς βοστρύχους ἐν ἀταξίᾳ, τὸ πρόσωπον ὑγρὸν ἐκ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς, ἐδοκίμαζε γλυκυπικρὸν τινα ἀπόλαυσιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἔφριττεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀπώλεσε τὸ πᾶν, ἠννοεῖ ὅτι καθίστατο πολὺ πρεσβυτέρα ἑαυτῆς· αἱ ὠραι ἡδύνατο νὰ παρέρχωνται, δὲν ἐνδιεφέρετο πλέον οὐδὲως διὰ τὸν θάλαμον, οὔτε διότι ἦτο ἐγκαταλειμμένη καὶ μόνη· ἡ ἀπελπισία, ἥτις ἐπλήρου τὴν παιδικὴν καρδίαν της, παρίστα ἐνώπιόν της τὰ πάντα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ· ἄλλοτε, ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας της, ὁσάκις ἤθελον τὴν ἐπιπλῆξει, τὸ ἐνόμιζεν ἀδικίαν· ἢ προὔσα ὄμως ἐγκαταλείψις τὴν ἐρλόγιζε σύσσωμον καὶ τῆς ἐπέφερε πόνον ἐν τῇ κεφαλῇ. Ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παρ-

θύρου, ἔχουσα ἀπογεγυμνωμένους τοὺς βραχίονας, ἠθάνετο ἐαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ἐσῆριξε τὴν κεφαλὴν της καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα παρατηρῇ τὴν βροχὴν.

Ἡ βροχὴ πάλιν ἐξηκολούθησε νὰ πίπτῃ καὶ ἠκούετο ὀλοὲν ὁ μονότονος ἤχος τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ ὕδατος. Ἡ Ἰωάννα οὐδὲν ἄλλο ἤδη ἠσθάνετο, ἐκτὸς τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕπνου καὶ κοιμωμένη ἔβλεπε τρομακτικὰ ὄνειρα, ὡς εἰ ὄλον τὸ ἀγνωστον κακὸν, τὸ ὅποιον δὲν ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ θυέλλῃ, καὶ ὅτι εἰσερχόμενον ἐντὸς της τῇ ἐπροκάλει παροξυσμοὺς βηχῆς, οἱ ὅποιοι συχνὰ ἐπανελαμβάνοντο ὁσάκις ἤθελεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὴν συνετάραττον ὀλόκληρον. Καὶ παρέμενε ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα· ἔπειτα ἀφίνουσα τὴν κεφαλὴν νὰ καταπίπτῃ παρετήρει τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της εἰκόνα.

Ἡ βροχὴ πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ, ὁποῖα δὲ ὦρα ἦτο, ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρίσῃ· πιθανὸν τὸ ἔκκερμὲς νὰ εἶχε σταματήσει τῇ ἐφαίνετο μέγιστος κόπος, ἀπλῶς μόνον νὰ μεταστραφῇ ὅπως παρατηρήσῃ· ἀπέκαμε πλέον νὰ περιμένῃ καὶ ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἤθελε πλέον τὴν Ἰδῆ· κατόπιν ἐπελάθετο ὄλων, ὡς καὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια εἶχε δοκιμάσει, τὸ κακὸν ἐκ τοῦ ὁποίου ὑπέφερεν, ὡς καὶ τὴν μόνωσιν ἐν τῇ ὁποίᾳ τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Βαρύτατον βάρος τῇ ἐπίεζε τὸ στήθος· μόνη αὐτὴ ἦτο δυστυχῆς, τόσον δυστυχῆς, ὥστε ἐθέλωρει ἐαυτὴν χειροτέραν καὶ τῶν ἐπαιτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐσυνειθίζε νὰ διδῆ πεντάλεπτα· οὐδέποτε ἤθελεν ἐπίλθει θεραπεία τοῦ κακοῦ καὶ θὰ παρέμενε ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ἐπὶ ἔτη· ἦτο δὲ τοῦτο λίαν βαρὺ καὶ πολὺ μέγα διὰ τόσον μικρὴν κόρην Θεέ μου! νὰ βήχῃ, νὰ ριγῇ καὶ νὰ μὴν ἀγαπῶσιν αὐτὴν πλέον! Ἐκλείσει τὰ βεβρημένα βλέφαρά της καὶ ἐν τῇ σκοτοδίνῃ πυρετώδους ἀποκαρώσεως ὡς τελευταία αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξε παιδικὴ αὐτῆς ἀνάμνησις ἢ ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν εἶχον κάμει μετὰ τῆς μητρός της εἰς ἓνα μύλον, ἐνθα εἶχεν Ἰδεῖ τὸν σίτον, τεθειμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιστρεφομένης χονδρᾶς μυλόπετρας.

Αἱ ὠραι ὀλοὲν παρήρχοντο καὶ ἕκαστον λεπτόν τῇ ἐφαίνετο αἰὼν· ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ἀκαταπαύστως, μετὰ τὸν αὐτὸν ἤρεμον τόνον, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ καταπνίξῃ τὴν πεδιᾶδα. Ἡ Ἰωάννα ἐκοιμᾶτο, ἐνφ' πλησίον αὐτῆς ἡ πλαγῶν της, κατακεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παρθύρου, μετὰ τὰς κνήμας ἐντὸς τοῦ θλάμου καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐκτὸς, παρίστα ὡς κατεστραμμένη, μετὰ τὸ ὑποκάμισον αὐτῆς προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ δέρματός της καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, τοὺς δὲ βοστρύχους βεβρηγμένους. Ἡ κεφαλὴ τῆς Ἰωάννας ἐστηριζέτο ἐπὶ τῶν διεσταυρωμένων βραχιόνων της, ἐνφ' οἱ παροξυσμοὶ τῆς βηχῆς παρήρχοντο χωρὶς νὰ τὴν ἐξυπνήσουν· δὲν ἠσθάνετο πλέον οὐδὲν, ἀπεκοιμᾶτο ἐν τῷ σκότει. Ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐπεκτεινομένης ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι ἐπιπτον ψυχραὶ καὶ διαφανεῖς σταγόνες.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Α'

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἡ νύξ ἐπεκτείνει τὸν μελάνον αὐτῆς πέπλον, ὅτε ἡ Ἐλένη ἐπανῆλθεν.

Ἐφ' ὅσον ἀνήρχετο τὴν κλίμακα κεκμηκυῖα, ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ δρυφακτου, τὸ ἀλεξιβρόχιον αὐτῆς ἐξηκολούθει νὰ στάζῃ ἐπὶ τῶν βαθμίδων· πρὸ τῆς θύρας ἔστη ἐπὶ τινα λεπτά, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν τακτοποιήσιν τῆς ἀναπνοῆς της, περίφοβος εἰσέτι ἐκ τῆς ραγδαιοτάτης βροχῆς καὶ τοῦ διαγκωνίσματος τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔσπευ-

δον νὰ ἀπομακρυνθῶσι πηδῶντες τοὺς λάκκους, ὅπως ἀποφύγῃσι τὸν βόρβορον τῶν ὁδῶν. Ἐκείνη βαδίζουσα ὀνειροπόλει εἰσέτι ἐπὶ τῶν φιλημάτων, τὰ ὅποια εἶχον ἀνταλλάξει ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου καὶ ἐνῶ ἀνεζήτει τὴν κλειδα, ἐσκέπετο ὅτι δὲν ἠσθάνετο οὕτε τῆς συνειδήσεως ἄλλου, οὕτε καὶ ἑξάλλον χαρὰν πᾶν ὅ,τι ἔπραξε τῇ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφύγῃ δὲν κατῴρθου ὅμως νὰ ἀνεύρῃ τὴν κλειδα· θὰ τὴν εἶχεν ἀναμφιβόλως λησιμονήσῃ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς ἐτέρας αὐτῆς ἐσθῆτος, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέκρουσε τὴν σκέψιν αὐτήν, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι εἶχεν ἐνδυθεῖ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας καὶ ἀπεφάσισε νὰ κρούσῃ τὸν κῶδωνα.

— Ἄ! ἡ κυρία! ἀνεφώνησεν ἡ Ροζαλία σπεύσασα ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν, πόσον ἀνησυχούσα.

Καὶ λαβοῦσα τὸ ἀλεξιβρόχιον αὐτῆς, μετέφερον αὐτὸ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως τὸ τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ νεροχύτου.

— Ὡ! τί βροχή! ὁ Ζερφυίνος, ὁ ὁποῖος ἦλθε πρὸ ὀλίγου, ἦτο μουσκευμένος ἕως τὸ κόκκαλον, σὰν πάπια, ἀπεφάσισε νὰ τὸν κρατήσῃ νὰ φάγῃ, κυρία! ἔχει ἄδειαν δέκα ὥρας.

Ἡ Ἑλένη μηχανικῶς τὴν παρηκολούθησεν· ἐφαίνετο πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ οἴκηματος πρὶν ἢ ἀποθέσῃ τὸν πῖλον.

— Καλὰ ἔκαμες, κόρη μου, ἀπεκρίθη.

Πρὸς στιγμὴν ἔστη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ μαγειρεῖου, κατόπιν, δι' ἐνόστηκου χειρονομίας, μετέβη καὶ ἦνοιξεν ἕν ἐρμάριον, τὸ ὅποιον καὶ ἐπανεκλείσεν ἀμέσως· ὅλα τὰ ἐπιπλα εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν τῶν τὰ ἐπανευρίσκε καὶ ἡ γάλλωσι ἐνδομύχως. Ὁ Ζερφυίνος εἶχεν ἔγερθεῖ πρὸς ἐκδηλωσιν σεβασμοῦ, ἐνῶ ἐκείνη δι' ἐπιχαρίτου μειδιήματος ἀπηνύθουν αὐτῷ ἐλαφροτάτην ὑπόκλισιν.

— Δὲν ἐγνώριζα ἐὰν ἔπρεπε νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὸ ψιτῶν σας, ἐπανελάθην ἡ Ροζαλία.

— Τί ὦρα εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Πιστεύω νὰ ἦνε ἑπτὰ, κυρία.

— Πῶς! ἑπτὰ;

Καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα· εἶχεν ἀπωλέσει τὴν συναίσθησιν τοῦ χρόνου καὶ ἡ πληροφορία αὐτῇ ἐχρησίμευσεν ὡς ἐξέγερσις.

— Καὶ ἡ Ἰωάννα τί κάμνει;

— Ὡ! ἐκάθησε πολὺ φρόνιμη, πιστεύω μάλιστα νὰ κοιμᾶται τώρα, κυρία, διότι δὲν τὴν ἀκούω πλέον νὰ κάμνη θόρυβον.

— Πῶς δὲν τῆς ἐπῆγες φῶς;

Ἡ Ροζαλία περιέπεσεν εἰς ἀμηχανίαν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ζερφυίνος τῆς εἶχε φέρει διαφόρους εἰκόνας, τὰς ὁποίας τῇ ἐπέδεικνυεν.

— Ἡ δεσποσύνη, ἐπανελάθην ἡ Ροζαλία, δὲν ἔκαμνε διόλου θόρυβον καὶ ὑπέθεσα ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἔνθα ἠσθάνθη ψυχὸς ὑπερβολικώτατον νὰ τὴν προσβάλλῃ ἀμέσως.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα! ἐφώνησε.

Πλὴν οὐδέμια φωνὴ ἠκούσθη· ἀλφνης προσέκρουσεν ἐπὶ ἔδρας τινός· διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, ἀφειθείσης ἡνεωγμένης, διερχομένη λάμψις ἐφώτιζε γωνίαν τινὰ τοῦ τάπητος· ἠσθάνετο ἐλαφρὸν ρίγος καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ βροχὴ εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ τότε μόνον ἐκπλαγεῖσα προσέβλεψε τὸ ὠχρὸν τετράγωνον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον ἐδείκνυε τὸ φαιὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

— Ποῖος ἦνοιξε αὐτὸ τὸ παράθυρον; ἠρώτησε καὶ ἀμέσως ἐκραύγασεν: Ἰωάννα! Ἰωάννα!

Οὐκ ἦν φωνή. Θανάσιμος ἀνησυχία τῆς ἐκλόνισε τὴν καρδίαν· ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὰ ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ἐνῶ ἐψηλάφει προσέκρουσεν ἐπὶ κεκρυφάλου. Ἡ Ἰωάννα εὐρίσκειτο ἐκεῖ καὶ ἐπειδὴ ἡ Ροζαλία πα-

ρουσιάζθη κρατούσα λύχνον, τὸ κοράσιον ἐφάνη κοιμώμενον, κάτωχρον, ἔχον ἐστηριγμένην τὴν παρειὰν ἐπὶ τῶν διασταυρουμένων βραχιόνων, ἐνῶ τὸ πιτύλισμα τῶν σταγόνων, πιπτουσῶν ἐκ τῆς ὀροφῆς, τὴν ἐρράντιζεν. Δὲν ἀνέπνεε πλέον, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ καμάτου· τὰ μεγάλα ὠχροκόανα αὐτῆς βλέφαρα διετήρουν εἰσέτι ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων αὐτῆς δύο χονδρὰ δάκρυα.

— Δυστυχημένο παιδί, ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἑλένη, ἐὰν εἶνε δυνατόν!... Θεὲ μου!... καλὴ αὐτὴ εἶνε κρῦα ὡς μάρμαρον· ἀκούς νὰ ἀποκοιμηθῇ μὲ τόσον κακὸν καιρὸν, ἐνῶ τῆς ἔχω ρητῶς ἀπηγορευμένον νὰ ἐγγίξῃ τὸ παράθυρον. Ἰωάννα! Ἰωάννα! μίλησέ μου! ζύπνησε!

Ἡ Ροζαλία κατῴρθωσε νὰ διαφύγῃ ἐπιτηδεῖως.

Ἡ Ἰωάννα, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει εἰς τοὺς βραχιόνους τῆς ἡ μήτηρ τῆς, ἀδρανῶς ἄρινε νὰ καταπίπτῃ ἡ κεφαλὴ τῆς πρὸς τὰ κάτω, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερικήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ὑπνους, ὅστις τὴν εἶχε κυριεύσει. Ἐπὶ τέλους ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρέμεινε νεναρκωμένη ὡς ἀπολιθωθείσα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ λύχνου.

— Ἐγὼ εἶμαι, Ἰωάννα! τί ἔχεις; κύτταξέ με. Ἐπέστρεψε.

Ἄλλ' ἐκείνη ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα καὶ ἐμορμούριζεν ἀκατάληπτα μὲ ὕπος βλακῶδες:

— Ἄ! Ἄ!

Καὶ ἐξήταξε τὴν μητέρα αὐτῆς, ὡς εἰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ἐφαίνετο προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υπερβολικοῦ ψύχους τοῦ δωματίου· αἰδεῖα αὐτῆς διελευκάνοντο καὶ τὰ ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων τῆς συγκρατούμενα δάκρυα ἔρρυσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἦρχισε δὲ νὰ ταράσσεται, δεικνύουσα μεγίστην ἀποστροφὴν, ὡς ἂν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν ἐγγίξῃ.

— Σὺ, σὺ... εἰσαι;... ἄφησέ με, μὲ σφίγγεις πολὺ, τί καλὰ ποῦ ἤμουν.

Καὶ προσεπάθει νὰ διολισθήσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, ὡς αἰσθανομένη φόβον. Δι' ἀνησυχίου βλέμματος ἀνύψωσεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου· ἡ ἑτέρα τῶν χειρῶν τῆς δὲν ἔφερε χαιροῦτιον, ἀνεσκίρτησε δὲ ἡ Ἰωάννα καὶ ἀπεσῦρθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἐκ τῆς ὕψους ἐπαφῆς, ἦν ἐπροκάλεσεν εἰς αὐτὴν ἡ γυμνὴ σὰρξ καὶ οἱ θερμοὶ δάκτυλοί τῆς, ὡς εἰ θέλουσα νὰ φύγῃ ἐπὶ τῇ θωπιᾷ ἑξένης χειρός· δὲν ἠσθάνετο, δὲν ἀνέπνεε πλέον τὴν ὀσμὴν τῆς ἱεροδοτάνης, οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν τῆς μητρός τῆς τῇ ἐφαίνοντο ἐπιμηκέστεροι, ἡ παλάμη μαλθακωτέρα καὶ παρέμεινε ἐξηγγιωμένη εἰς τὴν ἐπαφὴν τοιοῦτου δέρματος, τὸ ὅποιον τῇ ἐφαίνετο μεταβληθένον καὶ ἀλλότριον.

— Ἐλα καὶ δὲν σὲ ἐπιπλήττω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη. ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ φρόνησις; Ἐναγκαλίσου με.

Ἡ Ἰωάννα ὅμως ἀπεσῦρετο πάντοτε· δὲν ἐνεθυμετο νὰ εἶδε ἀλλοτὲ ποτε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ ἐπανωφόριον τῆς μητρός τῆς. Ἡ ζώνη τῆς ἐφαίνετο πολὺ χαλαρὰ· αἱ πτυχαὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς ἐπιπτόν ἀτάκτως καὶ διὰ τρόπου ὅστις τὴν ἠνώχλει. Διατί λοιπόν νὰ ἐπιστρέψῃ τόσον κακῶς ἐνδεδυμένη, φέρουσα κατὰ τι πολὺ εὐσχημον καὶ πολὺ σκυθρωπὴν ἐν τῷ συνόλω τῆς; Εἶχε προσέτι κατερρυπωμένα τὰ ἐνδύματά τῆς καὶ αἱ σურταὶ αὐτῆς ἐμβάδες ἦσαν βουτηγμέναι εἰς τὸν βόρβορον. Τίποτε τέλος δὲν τῆς ἠορετο ἐπάνω τῆς, ὡς καὶ ἡ ἰδία συνείθιζεν ἀλλοτε νὰ λέγῃ παροργιζομένη κατὰ τῶν μικρῶν κορασίων, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζον νὰ ἐνδυθῶσιν.

— Ἐναγκαλίσου με, Ἰωάννα!

Ἄλλὰ τὸ κοράσιον δὲν ἀνεγνώριζεν οὕτε τὴν φωνὴν τῆς, ἣτις ἐφαίνετο χονδροτέρα, τὴν παρετήρει δὲ κατὰ πρόσωπον, ἐκπληττωμένη ἐπὶ μάλλον ἐκ τῆς ταπεινῆς κλίσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐκ τῆς πυρετώδους ἐρυθρότητος τῶν χειλέων τῆς, καθὼς καὶ ἐκ τῆς παραδόξου σκίας διὰ τῆς ὁποίας ὀλόκληρον τὸ πρόσωπόν τῆς ἐφαίνετο κεκαλυμμέ-

νον. Πάντα ταῦτα τῇ ἀπήρεσκον καὶ ἤρχισεν αὐτῆς νὰ δοκιμάζῃ μεγίστην κακοδιαθέσιον, ὅπως καὶ κατὰ τὰς στιγμάς, καθ' ἃς τὴν ἐξηρέθιζον. Τότε ὡς ἐκνευρισμένη ἐκ τῆς παρουσίας τῶν λεπτῶν αὐτῶν καὶ χαλεπῶν πράγματων, τὰ ὅποια ὠσφραίνετο, ἡσθάνετο νὰ ἀναπνέῃ τὴν ὁσμὴν τῆς προδοσίας καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— "Ὅχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ... ὦ! μὲ ἀφῆρες μόνην. ὦ! μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω πολύ.

— Ναι, ἀλλὰ τώρα ἐπέστρεψα, ἀγάπη μου, μὴ κλαῖς τὸ βλέπεις, εἶμαι πλησίον σου.

— "Ὅχι, ὄχι, ἐτελείωσε, ἐτελείωσε, δὲν σὲ θέλω πλέον, ὦ! σὲ ἐπερίμενα, σὲ ἐπερίμενα· μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω πολύ.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἔλαβε καὶ αὐτῆς καὶ τὴν ἔσυρεν ἠδέως πλησίον τῆς, ἐνῶ τὸ κοράσιον ἠναντιοῦτο, ἐπαναλαμβάνον:

— "Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἴδια.

— Μήπως θέλεις νὰ εἴπῃς, ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;

— Δὲν εἰξεύρω, δὲν εἶσαι ἡ ἴδια, μὴν τὸ ἀρνεῖσαι· δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα· ἐτελείωσε, ἐτελείωσε· πόσον ἤθελα νὰ ἀποθάνω!

Ἡ Ἑλένη κάτωχρος, τὴν ἔφερε καὶ πάλιν εἰς τοὺς βραχιονιάς τῆς· διεκρίνετο λοιπὸν τίποτε ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς; Τὴν ἡσπάζετο, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἐφρικίασε, μὲ τόσον ἀποδοκιμαστικὸν ὕψος, ὥστε ἀπέφυγε νὰ τὴν ἀσπασθῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν ἐκράτησεν ὅμως· οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ὠμίλει. Ἡ Ἰωάννα ἐθρήνη χμηλοφώνως, διατελοῦσα ἐν νευρικῇ ἐξεγέρσει· ἡ Ἑλένη ἐσκέπθη ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ δώσῃ σημασίαν τινὰ εἰς τοὺς πεισματώδεις αὐτοὺς τρόπους τοῦ κορασίου, κατὰ βάθος ὅμως ἠσθάνετο αἰσχύνῃ τὸ θάρρος τῆς θυγατρὸς τῆς, τὴν ὅποιαν εἰσέτι ἐκράτει, τὴν ἔκαμες νὰ ἐρυθρίξῃ καὶ ἐν τέλει τὴν ἀπέθεσε κατὰ γῆς· τότε ἀμφοτέρω ἀνεκουφίσθησαν.

— Ἐλα τώρα, ἠσύχασε, σκούπισε τὰ δάκρυά σου, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑλένη, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ συμβιβασθῆ.

Τὸ κοράσιον ὑπήκουσεν ἢ φυσιογνωμῖα τοῦ ἰακύνθη, διετηρεῖτο ὅμως πεφοβισμένον, μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ κάτω νεύοντα, πλὴν ἀποτόμως κατελήφθη ὑπὸ βηχός.

— Θεέ μου! Ἐσὺ ἀρρώστησες!... νὰ μὴν ἤμπορῶ ποτὲ νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ ἐσῆ μίαν στιγμὴν... κρυώνεις;

— Μάλιστα, μαμά, εἰς τὴν ράχιν.

— Ρίψε τὸ σάλι σου, ἡ θερμάστρα τοῦ ἐστιατορίου εἶναι ἀναμμένη, πῆγαινε νὰ ζεσταθῆς, μήπως πεινάς;

Ἡ Ἰωάννα ἐράνη δισταζούσα ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειάν καὶ νὰ ἀποκριθῆ ἀρνητικῶς, ἀλλ' ἔρριψε πλάγιον βλέμμα καὶ ἀπεσύρθη, ἀποκριθεῖσα διὰ φωνῆς πεπνιγμένης:

— Μάλιστα, μαμά.

— Ἐμπρός, δὲν πιστεύω νὰ ἦνε τίποτε, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἧτις ἐπιέζετο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐνθαρρυνθῆ, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, κακὸ παιδί, νὰ μὴ μὲ φοβίζῃς ἄλλοτε τόσον.

Ὅταν ἡ Ροζαλία ἐνεφανίσθη ὅπως πληροφορήσῃ τὴν κυρίαν ὅτι τὸ δείπνον ἦτο ἕτοιμον, τὴν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς, ἐνῶ ἐκείνη ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὡμολόγησε τὸ λάθος τῆς, ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῆς δεσποσύνης, ὅπως δὲ καταπραῦνη τὴν κυρίαν τὴν ἔβοήθησε νὰ ἐκδυθῆ. Θεέ μου! εἰς ποίαν κατάστασιν εὕρισκετο ἡ κυρία! Ἡ Ἰωάννα παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἔνδυματά πίπτοντα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὡς εἰ τὰ ἀνέκρινε, περιμένονσα νὰ παρατηρήσῃ νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῶν κατερυπωμένων ἔνδυμάτων τῆς ἀντικείμενα φρικτὰ, τὰ ὅποια τῆς ἔκρυπτον, προπάντων ἡ ζώνη τοῦ μεσοφορίου ἀνθίστατο ὅπως λυθῆ.

Ἡ Ροζαλία προσεπάθησε μετὰ κόπου νὰ λύσῃ τὸν κόμβον τὸ κοράσιον ἐπλησίασεν, οἶνοι ἐλκυόμενον ὑπὸ περιεργείας, συμμεριζόμενον τῆς ἀνυπομονησίας τῆς ὑπηρετριάς καὶ ἐξέφρασε δυσχερῆσιν διὰ τὸν κόμβον αὐτόν, ἐπεθύμει δὲ νὰ μάθῃ τίνι τρόπῳ εἶχε σχηματισθῆ· δὲν ἤ-

δυνήθη ὅμως νὰ περιμένῃ καὶ ἀπεσύρθη ὀπισθεν ἔτρας τινός, μακρὰν τῶν ἔνδυμάτων, ἅτινα τὴν ἠνόχλων καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν οὐδέποτε ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀλλάσσοσα ἔνδυμα, τὴν εἶχε στενοχωρήσει ἐπὶ τοσοῦτον.

— Ἡ κυρία πρέπει νὰ εὐχαριστῆται πολύ, ἔλεγεν ἡ Ροζαλία, διότι γνωρίζω πόσον εἶναι εὐχάριστον τὸ στεγνὸν φόρεμα ὅταν κανεὶς εἶναι μουσκευμένος.

Ἡ Ἑλένη ἔταν ἐνεδύθη τὸν ἐκ κυανοῦ ἐριούχου κοιτωνίτην τῆς, ἀφῆκε στεναγμὸν ὡς εἰ εἶχε πράγματι ἀπαλλαγῆ μεγάλου βάρους· εὕρισκετο ἐπὶ τέλους ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἀνεκουφισθεῖσα μεγάλως ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἔνδυμάτων τῆς ἡ Ροζαλία καλὰ ἔκαμε νὰ προσθήσῃ ὅτι τὸ δείπνον ἦτο ἕτοιμον. Ἐπεθύμησε μάλιστα νὰ νίψῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ τὰς χεῖρας δι' ἀφθονωτάτου ὕδατος καὶ ὅταν κατέστη λευκοτάτη, ὕγρὰ εἰσέτι, μὲ τὸ νυκτικὸν αὐτῆς ἔνδυμα, κομθωμένον μὲχρι τοῦ πώγωνος, ἡ Ἰωάννα ἐπανήλθε πλησίον τῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ὅποιαν ἡσπάζετο. Εἰς τὴν τράπεζαν ὅμως μήτηρ καὶ κόρη δὲν ἀντήλλαξαν οὔδὲ λέξιν· τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ ἔκαιε καὶ ἡ μικρὰ αἰθουσα τοῦ ἐστιατορίου ἐφάνετο φαιδροτάτη, μὲ τὸ ἐξστράπτον αὐτῆς ἀνακάρδιον καὶ τὰ λαμπρὰ ἐκ πορσελάνης σκευῆ τῆς, ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἐφάνετο ὅτι ἐπανεπέσαν εἰς ἀναισθησίαν καλύουσαν αὐτὴν νὰ σκέπτηται, ἔτρωγε δὲ μηχανικῶς μετὰ μεγάλης ὀρέξεως. Ἡ Ἰωάννα ἀπέναντι αὐτῆς ἤγειρε τὰ βλέμματα ὑπόουλος ὑπεράνω τοῦ ποτηρίου, μὴ ἀφίνουσα νὰ τῆς διαφύγῃ ἡ παραμικρὰ αὐτῆς χειρονομία. Ἐβήξε καὶ ἡ μήτηρ τῆς, ἧτις τὴν εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ, ἀνησύχησεν αἰφνιδίως.

— Πῶς; βῆχεῖς ἀκόμη; .. δὲν πηγαίνεις νὰ ζεσταθῆς.

— ὦ! μαμά, εἶμαι πολὺ ζεστῆ.

Ἡθέλησε νὰ ψηλαρίσῃ τὴν χεῖρά τῆς ἵνα ἴδῃ μὴ ἐφεύδου καὶ τότε παρετήρησεν ὅτι τὸ πινάκιον αὐτῆς ἦτο ἀνέπαφον.

— Μοῦ ἔλεγες ὅτι πεινάς... πῶς δὲν ἔχεις ὀρεξίν;

— Ἐχω, μαμά... τρώγω.

Καὶ κατέβηκε πολλὸν κόπον ἵνα καταπῆ τὸ φαγητόν, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἐν τῷ στόματί τῆς.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἔβλεπε πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ἐστράφη ἐπὶ τῶν τοῦ οἴκου καὶ τοῦ πλήρους οἰκίας θηλάμου, τὸ δὲ κοράσιον μετὰ πικρίας ἐσκέπτετο ὅτι δὲν τὴν ἐλάμβανε διόλου ὑπ' ὄψει. Περί τὰ τέλη τοῦ δείπνου τὰ ἰσχνὰ μέλη τῆς, καταβεβλημένα, εἶχον καταπέσῃ ἀδρανῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος, καὶ ἐφαίνετο προσομοιάζουσα μὲ γρχίαν ἢ γεροντοκόρην, ἧτις πλέον ἀπελπίζεται ὅτι δύναται τις νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

— Δεσποσύνη, δὲν πέρνετε ὀλίγον γλύκισμα; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία, ἢ δ' ἄλλως νὰ σηκώσω τὸ τραπέζι.

Ἡ Ἑλένη ὀνειροπόλει εἰσέτι.

— Μιμά, νυστάζω, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα διὰ φωνῆς ἠλωιωμένης, μοὶ ἐπιτρέπεις νὰ κοιμηθῶ; θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ.

Ἐξηγέρθη καὶ αὐτῆς βιαίως ἐκ τῆς ναρκώσεως αὐτῆς ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὑποφέρεις, κόρη μου! ποῦ ὑποφέρεις; εἰπέ μου.

— Καλέ ὄχι, σὰ; εἶπα νυστάζω· εἶνε ὦρα νὰ κοιμηθῶ.

Ἡγέρθη θέλουσα νὰ πείσῃ τὴν μητέρα αὐτῆς ὅτι δὲν ἠσθάνετο τίποτε. Οἱ μικροὶ πόδες τῆς αἰμαδιασμένοι, μόλις ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου· εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῆ τὰ δάκρυά τῆς, μὴλον τὸ πῦρ, ὅπερ τὴν ἐφλόγιζεν ὀλόκληρον· ἡ μήτηρ τῆς ἔσπευσε νὰ τὴν προετοιμάσῃ ὅπως κοιμηθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε, παρὰ μόνον νὰ δέσῃ τὰ μαλλιά τῆς, τόσον ταχέως εἶχον ἐκδυθῆ αὐτὴ μόνη, ἐχῶθη δὲ ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα καὶ ἔκλεισεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἡοθάνθη θηλείαν σφίγγουσαν τὸν λαιμόν της. (σελ. 734).

Ἄλλ' ὁ ταγματάρχης Καμπευρόλ, δὲν ἠνόει οὕτω τὰ πράγματα! ἐξ ἐναντίας, ἡ ὄργη του ἐκορυφουτο ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κόμητος.

— Ὑπεκφυγαί! ἀνέκραξε... νερόν ἀγιασμένον! πανουργία, μὲ τὰς ὁποίας ἀποφεύγει τις τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν του! Ἐννοῶ ὅτι εἴσθε εὐχαριστημένοι, καλέ μου πρίγκηψ! δὲν εἶμαι ποσῶς ὁμῶς ἐγώ! Ἔχετε τὴν κόρην καὶ τὸ χρῆμα! Ἐγὼ κοπανῶ ἀέρα!

Ἦτο μανιώδης καὶ τὸ εἶπεν ἀνευδοιάστως!

Νὰ κάμη χρῆσιν τῶν ἐπὶ τῆς πλαστογραφίας γνώσεών του, νὰ καθέξη τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν δύο γυναικῶν, νὰ ἐκδιώξη μὲ γλυκύτητα τὸν ἐραστήν, μακρὰν τοῦ τόπου, τὰ πάντα νὰ μετέλθῃ, ἵνα πείσῃ τὴν δούκισσαν, ὅπως

δώσῃ τὴν κόρην της, τὴν μόνην της κληρονόμον, εἰς μικρὸν κομψοπρεπῆ διασκεδαστήν, πλήρη χρεῶν, καὶ νὰ μὴ δρέψῃ τοὺς καρπούς τῶν κόπων του, τὴν ἀξίαν τοῦ ἀριστουργήματός του; Ἦτο δυσάρεστον! ἀπροσδόκητον! φοβερόν!

— Εἰπὼν ταῦτα ἀπνευστί ἐσιώπησεν.

Οἱ δύο συνέταιροι ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἄλσους.

Ἔβαινον ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, χωρὶς ἀπὸ τινῶν στιγμῶν νὰ ὁμιλῶσι, παραδεδομένοι εἰς τὰς σκέψεις των, αἵτινες οὐδὲν εἶχον τὸ φειδρόν.

Ὁ κόμης Φίλιππος, τὸ βλέμμα ἔχων μελαγχολικόν, τὸ χεῖλος ὠχρόν, δάκνων τὸν μύστακά του, ἐσκέπτετο ὅτι

καλὸν θὰ ἦτο νὰ διώρθου ὡς τῷ ἔπρεπε τὸν ἀναίδη Ια-
τρόν, ὅστις τόσον τῷ ἐφέρετο ἀνευλαβῶς, ἀλλ' εἶχε τὰς
χεῖρας δεδεμέναις.

Ἐπὶ πλέον, ἐσκέπτετο εἰς τὴν νυκτερινὴν ἀποτυχίαν,
καὶ τὸν ἀνησύχει αὐτὴ πολὺ μᾶλλον ἢ ἡ ὀργὴ τοῦ συν-
τρόφου του.

Ἐσκέπτετο τίς ἄρα τὸν προέδωκεν.

Ἡ Καισαρίνα ἀναμφιβόλως! Ἡ Καισαρίνα εὐρέθη
ἔχουσα γνωριμίαν πρὸς τὴν κόμησσαν! Ἡ Καισαρίνα
μόνη, ἀλλως τε ἦτο γινώσκουσα τῆς ἐπιστολῆς ἣν εἶχε λάβει.
Ἀδύνατον νὰ περιῆλθε παρ' ἄλλου εἰς τὴν Σαρναίῳ. Καὶ
ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἢ Καισαρίνα ἐπεδείκνυεν ἔχθραν πρὸς
τὸν ἀρχαῖόν της ἐραστήν. Τὸν μετεχειρίζετο μόνον μετὰ
παντελοῦς ἀδιαφορίας, μόνον ἐχοῦσης ἀποτελεσματὸν τὸν πα-
ροξυσμὸν τοῦ πόθου του.

Ὁ Βωνοᾶζ, μεθ' ὅλον τὸ προφανές τοῦ πράγματος, ἔδο-
κίμαζε ν' ἀμφιβάλῃ.

Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐβλεπεν ἵνα ἐπετύγχανε παρ' αὐτῆς δια-
σαφήσεις τινάς, ἀλλ' ἠδύναται ν' ἀπήρχετο πάραυτα εἰς
Παρισίους.

Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη ὅτι τὸ πάντων κάλλιον ἦτο νὰ
ὑπετάσσοτο εἰς τὴν ζωὴν ἣν ἡ κόμησσα τῷ ἐπέβαλλε.

Καὶ οὕτω θὰ διῆγε ζωὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἄλλοι, ἠνω-
μένος μετ' ἐκείνης πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, καὶ κε-
χωρισμένος ἐντὸς τοῦ οἴκου.

Δυσάρετος βεβχίως ἢ τοιαύτη θέσις, ἀλλὰ θὰ ἱκανο-
ποιεῖτο ἐξ αὐτῆς ἀλλαχοῦ καὶ θὰ εἶχε τοῦλάχιστον τὸ
προνόμιον τῆς πλήρους ἐλευθερίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρέη του, ὀλίγον πάντοτε περὶ αὐτῶν
ἐμερίμνα, καὶ ὁ ταγματάρχης ὤφειλεν, ἐν τέλει, νὰ ἤρ-
κεῖτο εἰς τὴν ὑπομονὴν του.

Αἱ σκέψεις τοῦ Καμπεϋρόλ ἦσαν ἥττον γαλήνιοι.

Βαδίζων, ἤσθηται ἐξ ἀγνακτικῆσεως. Τέλος ἐστράφη
ἀποτόμως πρὸς τὸν κόμητα :

— Λοιπόν, εἶπεν, ἀδύνατον σὰς εἶνε νὰ μοῦ μετρήσετε
τὸ χρῆμά μου!

— Ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητὴ φίλε.

— Οὐτε μέρος τοῦλάχιστον;

— Τὸν τόκον μόνον.

— Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὅταν ἡ δούκισσα ἀφήσῃ χρόνους, θὰ μοῦ πα-
ρουσιάσετε ἴσως τὰς ἰδίαις δυσκολίαις;

— Ὅχι.

— Εἶνε βέβαιον;

— Ἀπολύτως βέβαιον. Ἡ δούκισσα ἔχει ἐξοικονομήσει
σημαντικὰ ποσά. Ἡ κυρία Βωνοᾶζ εἶνε ἡ μόνη τῆς κλη-
ρονόμου, πολὺ εὐκόλος θὰ μοὶ ἦνε ἡ ἀφαίρεσις, ὑπὸ οἰαν-
δήποτε πρόφασιν τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ.

— Ἄν ἤμην περὶ τούτου βέβαιος! ἐψιθύρισε ὁ ταγ-
ματάρχης.

— Τί θὰ ἐκάμνετε;

— Τίποτε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Καμπεϋρόλ. Ἀλλὰ μακρὰν
ἀπὸ ματαιίας ὑποσχέσεις.

— Λόγον τιμῆς!...

— Θὰ περιμένω... ὑπὸ δύο ὄρους.

— Ὅποιους;

— Ἐν πρώτοις θὰ καταβάλλετε τοὺς τόκους;

— Ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν.

— Ἐπειτα ὀρκίζεσθε ὅτι θὰ μοῦ μετρήσετε τὸ κεφάλαιον
εὐθὺς ὡς δυνήθητε!...

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλὰ τὸ πολὺ τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατον
της δούκισσης.

— Ἀκριβῶς.

— Τότε εἰμεθα σύμφωνοι.

— Τὸ ἐγνώριζον καλῶς ὅτι θὰ ἐσκέπτεσθε λογικώτερον.

— Ἐξ ἀνάγκης! Ἀλλ' ἐὰν δευτέραν φορὰν κεντηθῶ,
θὰ κάμω μεγάλον πάταγον, δαίμονα! Μὴ ἐμπιστεύεσθε
εἰς ἐμέ, καλέ μου!

Ἡ Βωνοᾶζ συνήρχετο κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν νυκτερινῶν
του παραχῶν.

Ὁ καθαρὸς ἀὴρ τοῦ ἄλσους, ἡ πολυτελής ὄψις τοῦ ἡγε-
μονικοῦ πύργου, οὐτινος ἐπὶ τέλους, ἦτο ὁ ἐξουσιαστής,
τῷ ἐνέχεον βάλσαμον εἰς τὴν καρδίαν.

Ἀναμφιβόλως, ἡ θέσις ἦτο ἐπιφθονος.

Ἀλλ' ὁποῖα διαφορὰ πρὸς τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἦτο
ἐκτεθειμένος πρό τινων μηνῶν, ὅτε ἀνὰ πᾶσαν πρᾶξιν πε-
ριέμενε τοὺς πιστωτάς του χάνοντας τὴν ὑπομονὴν των
καὶ στέλλοντας αὐτῷ ἔγγραφα ἀγωγῶν καὶ δικαστικῶς
κλητῆρας.

Ἀνεκινήθη ἵνα ἀποσειῇ τὰς μελανὰς του ιδέαις καὶ
προετίθετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον. Τὸ μέγαρον ἤρ-
χιζε ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν ζωὴν του· οἱ κηπουροὶ διέβαινον
μὲ τὰ ἐργαλεῖά των εἰς τὸν ὄμιον· φύλακες ἐν στολῇ, μὲ
τὸν σειρητιοφόρον πύλον των ἐπὶ κεφαλῆς, ἀπήρχοντο εἰς
περιοδεῖαν ἐν τῷ δάσει.

— Ἐπιδύομεν κανένα λαγῶν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Δὲν εἶμαι κυνηγός, ὑπέλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ, καὶ τὴν
κεφαλὴν μου κατέχουν ἄλλαι ιδέαι.

— Τότε καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τὸ πρόγευμα, ταγματάρ-
χα, καὶ ἄνευ μνησικακίας.

— Ἄνευ μνησικακίας, ἀλλὰ σκεφθῆτέ το' τὴν ἰδίαν
ἐβδομάδα μετὰ τὸν θάνατον τῆς δούκισσης!

— Σύμφωνοι.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσετε.

— Μὴ φοβησθε.

— Λοιπόν, καλὴν ἐντάμωσιν.

Οἱ δύο ἑταῖροι ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κόμης ἀνέβη πάλιν
πρὸς τὸν πύργον.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξηφανίσθη μετὰ τῶν ἐλικοειδῶν δρο-
μίσκων, παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Τὸ ἦμισυ ἑκατομμύριον ὀλίγαις ἡμέραις μετὰ τὸν
θάνατον τῆς δούκισσης, ἐσκέφθη, καὶ αἱ διακόσιαι χιλιά-
δες τῶν μικρῶν ἀξίζουν νὰ ἐμβάλλουν κανένα εἰς πειρα-
σμούς. Θὰ σκεφθῶ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσκέπτετο :

— Ἐφ' ὅσον ἡ δούκισσα ὑπάρχει, τίποτε δὲν κάμνομεν.
Ἡ πενία ἐξέλιπε πλέον, ἀλλ' ἀπομένει ἡ στενοχωρία. Ὁ
συμβολαιογράφος, θέλων νὰ μὲ βλάψῃ, μοὶ παρέσχεν ἐκ-
δούλευσιν. Διὰ νὰ γίνῃ κύριος τοῦ χρηματός του, αὐτὸς
ὁ δαιμονισμένος ὁ Καμπεϋρόλ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐξαποστείλῃ
τὴν γρατῆν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

ΚΗ'

• II Δεσθήκη.

Δύο μῆνες καὶ ἦμισυ εἶχον παρέλθει.

Προσῆγγιζον τὰ τέλη Ἰανουαρίου.

Ὁ πύργος τοῦ Βοασσοῦ πάντοτε κατωκεῖτο, ἀλλὰ δύο
μόναι γυναῖκες ἔμενον ἐν αὐτῷ, ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ
καὶ ἡ πιστὴ τῆς Μυχδαληνῆ.

Ἡ κόμησς δὲ Βωνοᾶζ καὶ ἡ κόμησσα εἶχον ἀπὸ τινων
ἡμερῶν ἀπέλθει μετὰ τῶν ἀνθρώπων των εἰς Νίκαιαν.

Ἐν τῇ ἀπεράντῳ οἰκίᾳ ἐβασίλευεν ἡ μόνωσις ἢ ἀρμό-
ζουσα εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς δούκισσης.

Οἱ ὀλίγοι ὑπηρέται ὧν εἶχεν ἀνάγκην ἔμενον εἰς τὰ
παραρτήματα.

Οὕτω ἤθελεν.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῶν γάμων τῆς ἐγγονῆς τῆς εἶχε κα-
ταστῆ σιωπηλή, ἀγρία, μόλις ὠμίλει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας
της, καὶ οὐδένα ἐδέχετο.

Ἐν αὐτῇ τῇ ἐποχῇ καθ' ἣν συνήθως διέμενον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρόν της, ἀφίετο ἐν αὐτῷ τῷ ἀνευ γειτόνων πύργῳ, καὶ ἔλεγε κεκλεισμένη ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας εἰς τὰ διαμερίσματά της.

Ἐν συντόμῳ, κατετρώχετο ὑπὸ τύψεων δυσβαστάκτων διὰ συνείδησιν βεβαρημένην ὡς ἡ ἰδική της.

Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς μεταξὺ τῆς ἐγγονῆς της καὶ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ συνδιαλέξεως τῆς κατήνεγκον τραῦμα καίριον. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐπέπεσεν εἰς ἀπάτην, καὶ ὅτι αἱ ὑποβολαὶ τῆς ἀλαζονείας της θ' ἀπέβαινον ὀλέθριοι διὰ τὴν σωτηριαν τῆς ψυχῆς της.

Αἱ Ἰταλίδες εἶνε προληπτικάι.

Ἡ δούκισσα ἔβλεπε τὸ προανάκρουσμα τῆς θείας τιμωρίας ἐν τοῖς δυστυχήμασιν ἅτινα ἔπληξαν τὴν γενεάν της. Περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλλον.

Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίν προώριστο δι' ἀτερπές μέλλον ἔλυπετο, μὲ ὄλην τὴν ζέσιν ἔρωτος ἐν τῇ ἠμποδισαν, τὸν πατέρα τῶν θυγατέρων της. Ὅποια λοιπὸν θὰ ἦτο ἡ ζωὴ της μεταξὺ ἀνδρὸς ἐν δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ μισῇ τοῦ λοιποῦ καὶ περιφρονῇ καὶ τῆς ἀπελπισίας διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐκείνου πρὸς ἐν ἔτεινον ὄλοι της οἱ πόθοι καὶ τὰ αἰσθημάτα ;

Καὶ αὐτὴ ἡ μάμμη της, ἦτο ἡ βυθίσασα αὐτὸν ἐν τοιούτῳ πελάγει πόνων !

Ἡ δούκισσα ἀεννάως κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν ζοφερῶν αὐτῶν σκέψεων.

Δὲν ὄφριε ν' ἀπέζημίω τὴν ἐγγονήν της διὰ τὰς θανασιμούς λύπας εἰς ἃς τὴν εἶχε καταδικάσει !

Καὶ τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ τὴν θεραπεύσῃ νὰ τῇ ἐπουλώσῃ τὰς πηγάς, εἰμὴ ἡ χαρὰ τοῦ νὰ ἐπανεύρισκε τὰ παιδία ἅτινα ἐνόμιζεν ἀπολεσθέντα, νεκρά, καὶ ἅτινα ἐν τούτοις ἔζων !

Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ὠμολόγῃ τὸ ἔγκλημα.

Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια πάλιν σινεκρατεῖ τὴν δούκισσαν.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ἀμαυρὰ καὶ θελλῶδης. Ὁ ἀνεμος ἔπνεεν εἰς τοὺς μακροὺς διαδρόμους καὶ τὰς ἐστίας τῆς εὐρείας κατοικίας. Ἡ νύξ ἦτο βραθεὰ καὶ ἐν τούτοις τὸ ἔκκρεμές τῆς αἰθούσης ἔδεικνυε μὸλις ἔκτην ὦραν.

Πρὸ τοῦ γραφείου της καθημένη ἡ Ἰταλίς, μὲ τετράδιον ἔμπροσθέν της καὶ γραφίδα ἐν τῇ χειρὶ, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, μὲ ἀπλανὲς τὸ βλέμμα, ἐφαίνετο διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ δισταγμοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν.

Ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἔσυρε διὰ χεῖρὸς σταθερᾶς τὰς ἐξῆς γραμμάς :

« Πύργος τοῦ Βοασσύ, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1870.

• Ἡ παροῦσα εἶνε ἡ διαθήκη μου, ἣτις, ἐνταυτῷ, εἶνε καὶ ἔξομολόγησις.

• Τὴν γράφω ἵνα ὑπάρχη, ἐν ἣ περιπτώσει ἀποθάνω, πρὶν ἔτι δυνηθῶ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, καὶ ἴσως τὸ τέλος μου προσεγγίζῃ, διότι μὲ μαστιζεῖ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου.

• Ἀπὸ δύο ἐτῶν δὲν ἔσχον ὦραν ὕπνου ἀταράχου. Πράξεις τινὲς βρύνουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνθρώπου πλειότερον τῶν φρικωδεστέρων ἐπιαλτῶν, καὶ τὰς νύκτας μου ταράσσουν ὄνειρα ἀπαίσια.

• Ἀκούω ἀκαταπαύτως εἰς τὰ ὠτά μου τοὺς θρήνους τῶν ἀγῶν πλάσματος, ἅτινα ἐθυσίασα εἰς μίαν μου πρόληψιν, καὶ τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶνε αἱ ἐγγοναὶ μου.

• Ὑπάρχει τάφος, ἐν Ζυνοέρη, ἐν τῷ κισσοσκεπῆ ἔκκλησιδίῳ, ἐφ' οὗ ἡ πτωχὴ μου Λευκὴ ἐγονυπέτει πολλὰς καὶ ἐν κατέβρεξε διὰ τῶν δακρύων της.

• Νομίζει ὅτι τὰ δύο της τέκνα ἐτάφησαν ἐκεῖ καὶ κοιμῶνται τὸν τελευταῖόν των ὕπνον, ἐν τῇ γαλήνῃ τῶν ἀγγέλων.

• Τῇ εἶχον ψευδοθῆ.

• Ὁ τάφος εἶνε κενός.

• Αἱ δύο της μικραὶ κόραι, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ζουάνα, ζῶσι καὶ εἶνε κευχωρισμέναι ἀλλήλων κατὰ ἑκατοντάδας λευγῶν.

• Διέπραξα τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ τῇ εἶπω ὅτι ἀπέθανον καὶ τὰς ἀποπάσω τῆς ἀφοσιώσεώς της ἵνα τῇ σώσω τὴν τιμὴν.

• Πτωχὴ Λευκὴ ! Πτωχὰ παιδία !

• Ἐκτοτε οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς τύψεις. κίτινες μὲ καταδιώκουσιν.

• Ἡπατημένη ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰ ψεύδη ἐκείνου, πρὸς ἐν ἔδωκα τὴν κόρην μου, ἀπώλεσα πάσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους καὶ ἤρχισα νὰ δισταζῶ περὶ τῶν ποσῶν, ἅτινα προώρισα διὰ τὰς μικρὰς, ἀντῶντι περιήλθον εἰς χρῆσιν των.

• Διακόσια χιλιάδες φράγκων εἶνε ὀλίγισται ! Ἄλλ' ἠδυνάμην νὰ πρέβαινον εἰς τι μεγαλειότερον, χωρὶς νὰ εἴλκυον τὴν ἐπ' αὐτῶν προσοχὴν καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν καταγωγὴν των ;

• Ἐὰν ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ κατεχράτο τῆς εὐπιστίας μου καὶ τὰ ἀπεγύμνου τοῦ εὐτελοῦς αὐτοῦ ποσοῦ τί θὰ ἀπεγίνοντο ; Ὅποιον μέλλον ! ὅποια ἡ καταδίκη μου ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ !

• Λοιπὸν, θέλω νὰ τὰς ἀναλάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ νὰ ταῖς χορηγήσω τὴν θέσιν, ἣς δικαιούνται !

Ἀπέθεσε τὴν γραφίδα καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Μυχθαληνὴ εἰσήρχετο.

Ἡ δούκισσα τὴν ἠρώτησε :

— Τί θέλεις ;

— Ἦλθεν ὁ κύριος Καμπεϋρόλ. Ἡ κυρία δούκισσα τὸν περιμένει διὰ τὸ δεῖπνον.

— Τὸ εἶχον λησμονήσει.

Ἐρρίψε βλέμμα πρὸς τὸ ἔκκρεμές.

— Ἐπτὰ, εἶπε. Καταβαίω.

— Ὁ κύριος Καμπεϋρόλ θὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν πύργον ;

— Ἀναμφιβόλως. Τί καιρὸς εἶνε ;

— Ἐλευίνος. Ὁ ἀνεμος δυναμώνει καὶ χιονίζει 'ς τὰ καλὰ.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὸν ἱατρὸν νὰ φύγῃ μετὰ τοιαύτην νύκτα.

— Ποιὰ κάμαρα νὰ τοῦ ἐτοιμάσωμε ;

— Τὴν συνήθη του... Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον.

— Καλὰ.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἱατρός ;

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον, κυρία δούκισσα.

— Καλὰ. Πήγαίνε.

Ἡ δούκισσα προὔχωρησε μετὰ προφυλάξεως μέχρι τοῦ διαδρόμου, δι' οὗ ἐξῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐκεῖνη ἀπεμακρύνθη ἤδη.

Εἶτα ἐπανήλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἔλαβε κλεῖδα ἀπὸ τινος σύρτου καὶ, στραφεῖσα πρὸς τὸ τεῖχος, μετετόπισε καταπέτασμα τι καὶ ἐπεφάνη σιδηροῦν κιβώτιον ἀφανὲς καὶ δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενον διὰ τὸν ἀγνωστον τὴν ὑπαρξίν του.

Τὸ περικάλυμμα του καθίστα αὐτὸ ἀπρόσβλητον ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς κλέπτου ἢ πυρκαϊᾶς.

Ἡ γραῖα τὸ ἦνοιξε καὶ ἐπεφάνη τὸ ἐσωτερικόν του πλήρες γραμματίων, δοχείων γεμῶντων χρυσοῦ, περγαμηνῶν πολυτίμων καὶ παντοίων ἐγγράφων ὧν τὴν ὑπαρξίν ἤθελεν ἀναμφιβόλως ν' ἀποκρύπτῃ τῶν ὀμμάτων των ὑπηρετῶν της.

Ἐθῆκεν ἐκεῖ τὴν διαθήκην ἣς εἶχε συντάξῃ τὴν ἀρχήν, λέγουσα καθ' ἑαυτήν.

— Θὰ τὴν περατώσω ἀργότερον.

Εἶτα ἐπανέκλεισε τὸ ἐν τῷ τοίχῳ ἐκτισμένον κιβώτιον,

ἀπέδιπλωσε τὸ καταπέτασμα καὶ τὸ πᾶν ἐπανήλθεν εἰς τὴν προτέραν τοῦ τάξιν.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεύρολ περιέμενε πράγματι τὴν κόμησάν εἰς τὸ ἐττιατόριον, καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν ἔχαιεν ἐκεῖ εἰς μᾶτην τὸν καιρὸν τοῦ.

Ἦτο ἀνήσυχος, πυρέσων, τετραγαγμένος

Ἀπὸ τῶν γάμων τοῦ συνεταιρίου του, οὐδὲν δι' αὐτὸν ἔβαινε κατ' εὐχὴν.

Ὁ Βωνοᾶζ μετὰ κόπου τῷ ἐπλήρωνε τοὺς τόκους τοῦ εἰσοδήματός του εἶχεν ἀπομείνει μὲ τὸ κεφάλαιον, ὃ ἡ δούκισσα τῷ ἐφιλοδώρησε διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του.

Αὐτὴ λοιπὸν ἢ ποσότης, ἥτις διὰ τὸ Πρεῖλλῦ θά τῷ ἦτο θησαυρὸς ἀνεξάντλητος, τῷ ἐφαίνετο διὰ τὴν ἐν Παρισί-οις ζωὴν σχεδὸν μηδαμινή. Καὶ μᾶλλον μηδαμινή τῷ καθίστα αὐτὴν ἢ ἀποτυχία τῆς προσδοκίας του διὰ τὸ μέγα ποσόν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ δούκισσα τῷ ἐφαίνετο μεταβληθεῖσα δι' αὐτὸν, τῷ ὠμίλει τώρα διὰ βραχέων, μετὰ δυσπιστίας. Εἶχε θίξει διὰ πλαγίων τὸ ζήτημα ὃ τῷ εἶχεν ἐπιφορτίσει. Ἐξεδήλου ἀνησυχίας, λύπας, σχεδὸν τύψεις.

Ναί, αὐτὴ, ἡ τόσοσ ὑπερήφανος καὶ ὑψηλόφρων, κατήντα νὰ ὁμολογῆ εἰς τὸν ἔμπιστόν της τὰς μετανοίας συνειδήσεως βεβαρημένης, ἐπιθυμίας περὶ ἐπανορθώσεως τοῦ πράγματος... Καὶ ἐπὶ πλέον ἄφινε τὸν Καμπεύρολ νὰ ὑπονοῆ ὅτι ὄσφ καὶ ἂν ἦτο ἀθέμιτος ἢ γέννησις τῶν δύο θυγατρῶν, ἦσαν ὅμως ὁ μόνος καρπὸς ὅστις ἀργότερον θὰ ἀπέμενε ἐκ τῆς γενεᾶς της.

Τῷ ἦτο γνωστὸς ὁ ἀδάμαστος χαρακτήρ τῶν Μοντάλτη καὶ τῶν λὰ Ρὸς Βιλλάρ.

Εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐγγονὴν της ὀμνύουσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μητρός της ὅτι ἐθεώρει τὸν Βωνοᾶζ αἰωνίως ξένον δι' αὐτήν. Ἐν τῷ οἴκῳ της ἐτήρουν τὸν λόγον, καὶ ἡ Λευκὴ θὰ ἔπραττεν ὡς οἱ ἄλλοι.

Χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν ταγματάρχη τὴν συνδι-ἀλεξιν ἧς ὑπῆρξε μάρτυς, ἔκαμνε ὑπαινιγμούς ἐπὶ τῆς ἀθι-μονίας της...

Λοιπὸν, ἔπρεπε διὰ παντός τρόπου ν' ἀπετρέπετο τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ Καμπεύρολ εἶχε διαστάσει ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας, ἀλλ' ἢ ἀπληστία του, ὁ συνταράσσων αὐτὸν πόθος τοῦ πλουτισμοῦ τὸν ἔσυρον εἰς ἀπάσιον ἀπόφασιν.

Ἐκαρὰδόκει τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεώς της.

Ἡ εὐκαιρία τῷ παρουσιάζετο τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐσπέραν.

Οὐδέποτε θὰ τῷ παρουσιάζετο καλλιτέρα.

Ἐν μόνον τὸν ἐνδιέφερεν ἢ ποινικὴ καταδίωξις.

Δὲν ἦτο ἀσφαλής;

Ἐν τῷ ἀπεράντῳ αὐτῷ πύργῳ, ἔνθα ἐκλήθη παρὰ τῆς δουκίσσης, ἐν νυκτὶ χειμῶνος, τίς θ' ἀπέμεινε ἀφῶ οἱ ὑπηρέται ἀπεσύροντο;

Δύο γραταὶ καὶ αὐτός!

Οὐδεὶς λοιπὸν μάρτυς!

Ὁ Βωνοᾶζ θὰ τῷ ἐμέτρει τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκατομύριον τὴν πρώτην μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰταλίδος ἑβδομάδα!

Ὁ πειρασμὸς τὸν ἐκέντα καὶ τὸν ὤθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ δούκισσα θνήσκουσα, θ' ἀπεκόμιζε μεθ' ἐκυτῆς τὸ μυστικόν της διὰ τὰς κόρας παρκαταθήκης, τοῦ μόνου πόρου τῶν δύο ἐγκαταλειμμένων.

Διπλῆ ὠφέλεια, ὑπερμεγέθης!

Τὸ παίγιον βεβαίως ἦτο παράτολμον, ἀλλὰ τὸ κέρδος ἤξιζε τὸν κίνδυνον. Χάριν ὀλίγων ὥρων τὸλμης, ἠσπάλιζε βίον ὄλον εὐημερίας καὶ ἀπολαύσεων. Ὁ Καμπεύρολ ἄλλοτε εἶχε ριψοκινδυνεύσει διὰ τινὰ γραμματῆα πῶς θὰ ὑπεχώρει τώρα πρὸ τῆς παρούσης ὑποθέσεως, ἥτις θὰ συνεπῆγε κέρδος κολοσσικόν;

Ἄλλως τε, εἶχε τὸ πᾶν σταθμίσει καὶ ὑπολογίσει, καὶ μεθ' ὄλον τὸ τερατῶδες τῆς κακούργου του προθέσεως, μεθ' ὄλον τὸ δόλιον τῆς θελήσεώς της, ἥτις τῷ ἐπέτρεπε

ν' ἀπογυμνῶν ἄσθενῆ καὶ ἀνυπερέσπιστα ὄντα ὦν ἐπεφορτίσθῃ τὴν προστασίαν, ἐθεώρει βέβαιον ὅτι θὰ διέφευγε τὴν μόνην δύναμιν ἣν πράγματι ἐφιβεῖτο, τὴν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης καὶ τῶν χωροφυλάκων πρὸ τῶν ὀπείων τὸν εἶχε καταλαβεῖ τρόμος πλέον ἢ ἀπάξ.

Ὁλαί αἱ δυνάμεις τῆς φαντασίας του εἶχον τοῦ λοιποῦ συγκεντρωθῆ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

Εἶχε μελετήσῃ τὰς λεπτομερείας του καὶ τὸν κίνδυνον ἐν τῇ κατοικίᾳ του τῆς ὁδοῦ Μονταίνου, εἶχε προῖδει τὰς συρραφίας, καὶ ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη.

Πρακταρθεῖς ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἐγκλημα, ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, εἶχεν ἀποφάσισαι ν' ἀγωνισθῆ τὸν περὶ ὄλων ἀγῶνα, καὶ ἡ ὥρα του ἐσήμανεν.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Βοκασσύ, ἡ τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη, τράπεζα στρογγύλη, ἐπιμήκης, φέρουσα διπλοῦν σκέπασμα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς ἐστίας. Ἐφαίνετο μικρὸν στίγμα ἐν τῷ ἀπεράντῳ θαλάμῳ.

Ἡ φλόξ τῆς ἐστίας ἠύθρηνε τὰ ἀσημικὰ τῶν σκευοφυλακίων καὶ τὸν χρυσοῦν τῶν πλαισίων τῶν περικλειόντων μεγάλας εἰκόνας τοῦ Δεσκόρτ, ζωγράφου ἀγαπητοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Κηροπήγιον μὲ πέντε κηρία τεθειμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνεπαρκῶς ἐφώτιζε τὸ ἐκτενὲς διαμέρισμα καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἰσβάλλουσα ἔξωθεν, ἀγνωστον πόθεν, ἀνεκί-νει τὴν φλόγα των καὶ διέχεεν ἀποτρόπαιόν τινα θλίψιν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἔνθα ἐξήκοντα συμπόται ἀνέτως θὰ παρεκάθητο.

Θεράπων τις ἐπηγαينوήρητο, διευθετῶν τὰ τοῦ δεί-πνου τῆς δεσποίνης.

Ὁ Καμπεύρολ ὁ τόσοσ εὐγλωττος συνήθως, ὁ τόσοσ δημοτικὸς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος δι' ἀστεῖσμούς ὡς ἄλλοτε.

Σκυθρωπὸς καὶ δύσθυμος, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἔμενε συνισταλμένος ἐν τῷ εὐρεὶ τοῦ ἀνακλίντρω, κατασκοπεύων τὸν ὑπηρέτην διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσδοκῶν τὴν στιγμήν καθ' ἣν τὸν ἄφινε μόνον.

Ἡ στιγμή ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους. Ὁ θεράπων πειραθεὶς ν' ἀνοιξῆ διάλογον πρὸς τὸν ταγματάρχη, καὶ ἀποτυχὼν μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ἔργου ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῆ.

Ὁ Καμπεύρολ τὸν ἤκουσεν ἐπανακλείοντα τὰς θύρας ὀπισθεν τοῦ καὶ ἠγέρθη ταχέως.

Παρὰ τὸ πινακίον τῆς δουκίσσης, ὑπῆρχε φιάλη ὕδα-τος, τοῦ συνήθους ποτοῦ τῆς Ἰταλίδος καὶ φιάλη οἴνου, ἐξ οὗ σπανίως ἔπιεν.

Ὁ ταγματάρχης ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ φιάλιον πλήρες ἀχρόου ὕγρου καὶ ἔχυσε τὸ ἥμισυ αὐτοῦ ἐν τῇ φιάλῃ τοῦ ὕδατος.

Τὸ ὕδωρ πρὸς στιγμήν ἐταράχθη καὶ πάραυτα ἀνέλαβε τὴν προτέραν τοῦ διαύγειαν.

Ὁ Καμπεύρολ ἔριψε τὸ βλέμμα περὶ τὴν αἴθουσαν, ἔτεινε τὸ οὖς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ἐμειδίασεν.

Ἡ πρᾶξις εἶχε περατωθῆ.

Ἦτο καιρὸς.

Θύρα τις ἠνοίχθη καὶ ἡ δούκισσα εἰσῆλθεν.

Ἐποίησε μικρὰν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν ταγματάρχη καὶ παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν λέγουσα:

— Ἄς δειπνήσωμεν ταχέως, παρακκλῶ. Σας περιέμενον ἀνυπομόνως, ἔχω πολλὰ νὰ σας εἰπιστευθῶ.

Καὶ ἐνῶ ἠνοίγε τὸ στόμα ἵνα τὴν ἐρωτήσῃ:

— Ὅχι ἐδῶ, εἶπεν ἐκείνη ἠμπορεῖ νὰ μάς ἀκούσουν.

Ἐν τῷ θαλάμῳ μου.. ἀργότερον. Μένετε ἐδῶ ἀπόψε;

— Ὁ καὶ εἶπε τὸ εἰζήτουν. Ὁ καιρὸς εἶνε φρικτὸς καὶ οὐδὲν με καλεῖ εἰς Παρισίους.

— Τὸσφ τὸ καλλιτερον. Ὁ καὶ κανονίσωμεν διάφορα ζη-τήματα.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ φράσις ἐνεύχε πληθὺν ἀπειλῶν.

Τὸ γεῦμα τῆς δουκίσσης, ὁσάκις ἔτρωγε μόνη, ὡς ἐν

αὐτῇ τῇ ἐσπέρᾳ. ὠμοίαζε πρὸς τὰ τῶν κοινοβίων. Ἦτο λιτὸν ὡς ἡ περιβολὴ τῆς.

Συνήθως διήρκει τεσσαράκοντα τῆς ὥρας λεπτά.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐπειδὴ εἶπε: Ἄς ὀδειπνήσωμεν ταχέως, διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ ἐπιεν ἀφηρημένως ποτήριά τινα ὕδατος· μόλις ἔθιξε τὰ φαγητά, ἐνησχολήθη πολὺ εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ συμπότου τῆς καὶ ἠγέρθη τῆς τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἐπλήρου ποτήριον σαρτρὲξ καὶ ἐζήτηει κύπελλον, εἰς ὃ ἔχυσεν, ὡς ἐξ ἀπροσεξίας, τὸ ὑπολοιπόμενον ἐν τῇ φιάλῃ τῆς δουκίσσης ὕδωρ.

Σαρδώνιος μορφασμός συνέσπασε τὰ παχέα του χαρακτηριστικὰ καὶ ἐσκέφθη μετ' ἐνδομύχου ἀγαλλιάσεως:

— Τῇ ἀληθείᾳ, εὐμορφον πράγμα, ἡ ἐπιστήμη! Τῇ ὀφείλομεν θαυμασίας σκευασίας. Ἴδου μία γυνή, ἡ ὅποια μετὰ δύο ὥρας θὰ κοιμάται, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί μέλλει νὰ συμβῆ ἐντός αὐτῆς.

Ἐπλυνε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ κυπέλλου, ὅτε ὁ θεράπων τῷ εἶπε μετὰ σεβασμοῦ:

— Ἡ κυρία δουκίσσα μὲ διέταξε νὰ πληροφορήσω τὸν κύριον ὅτι τὸν περιμένει εἰς τὸ διαμέρισμά τῆς.

— Καλὰ, πηγαίνω.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἐλευθεριότητα:

— Εἴκοσι λεπτὰ διὰ δειπνον καὶ οὔτε ὀλίγαι στιγμαὶ διὰ κάπνισμα σιγάρου! Τί συστήματα, δαίμονα! τί συστήματα!

Ὁ θεράπων ἐξῆλθεν ἱλαρῶς, ἀλλὰ μηδεμίαν ἀποτολήσας παρατήρησιν.

Μόνον ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν:

— Νὰ ἕνας ἀνθρώπος τῆς εὐζωτικῆς, ἀνίκανος νὰ βλάψῃ τὸ παραμικρὸ ζῷο τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ὁ ταγματάρχης ἐπανέλαβε:

— Τί λέγεις, Ἰωσήφ; εἶχα ὄρεξιν δι' ὀλίγην ἀναψυχὴν! Τί μὲ συμβουλεύεις;

— Δὲν τολμῶ νὰ δώσω γνώμην εἰς τὸν κύριον.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξήγαγε τὴν καπνοθήκην του, τὸ σιγαρόχαρτόν του, ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὸ σιγάρον μετὰ τῶν δακτύλων του καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ λέγων:

— Βεβαίως ὄχι· ἡ δουκίσσα εἶνε πολὺ καλή... Δὲν θὰ τὴν κάμω νὰ περιμένῃ... ἀλλ' ἂν ἦτο ἄλλος... πειρασμέ!...

— Ὁ κύριος γνωρίζει ὅποιαν διεύθυνσιν θὰ λάβῃ;

— Καλλίστα.

— Ὑπάρχει φῶς εἰς τὴν κλίμακα καὶ τοὺς διαδρόμους.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ Καμπεϋρόλ διεσταυρώθη καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν γραταὴν Μαγδαληνῆν, ἥτις μετέβαινε νὰ δειπνήσῃ.

— Τί ἔχει λοιπὸν ἡ κυρία σας ἀπόψε; ἠρώτησε. Μὴ ἔλαβεν εἰδήσεις δυσαρέστους;

— Δὲν πιστεύω, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Ἐκάμαχεν τὸ δειπνὸν μας τροχάδην...

— Γνωρίζετε τὴν κυρίαν, ἰατρίε!...

— Ναί... θὰ ἐγίνετο μία καλὴ ἡγουμένη, διάβολε... ποτέ μου δὲν ἔδειπνησα μὲ τὴν συντομίαν, οὔτε εἰς τὸ σύνταγμα.

Ὁ ταγματάρχης ἐγέλα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπράξε τὸ αὐτό. Ἡ φαιδρότης εἶνε μεταδοτικὴ καὶ ὁ φοβερός ἰατρός ἀνεύρισκεν ὅλην τοῦ πνεύματός του τὴν ἐτοιμότητα.

Ὁ θεράπων καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀπήρχοντο νὰ ἐξυμνήσωσι τὸ εὐθυμόν του ὕψος εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Φθίσας εἰς τὸ διαμέρισμά τῆς δουκίσσης, εὔρε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἠνεωγμένην ὄλην.

Ἡ γραταὴ τὸν περιέμενε.

Ἡ αἰθουσα ἔφωτιζετο ἀμυδρῶς. Δύο μόνον κηρία τεθει-

μένα ἐπὶ τῆς ἐστίας διέχεον περὶ αὐτὰ τὴν ἀσθενῆ των λάμπιν.

Τὸ λοιπὸν τοῦ θαλάμου ἦτο βεβυθισμένον ἐν τῷ σκότει.

Ἀμα ὡς ὁ ἰατρός διέκρινε τὴν δουκίσσαν, ἡσθάνθη φρικίαςιν ὡς ἐπὶ τῇ θέᾳ ὄντος κακοποιοῦ.

Τὸν ἤτιζατο διότι ἐφάνη τόσον ἐπιτήδειος, τόσον ἐνδοτικός, τόσον πρόθυμος εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῆς.

Ἀνεπόλει ἐπίσης τὴν ζέσιν μεθ' ἧς ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ φίλου του Βωνοᾶξ.

— Σας παρεκάλεσα νὰ ἔλθετε, ἤρξατο ἐν προοιμίᾳ δεικνύουσα αὐτῷ καθίσμα, πρόκειται περὶ σοβαρῶν πραγμάτων...

— Τόσον σοβαρῶν, κυρία δουκίσσα; εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Ὑψίστης σοβαρότητος, ὑπέλαβεν ἐκείνη. Διεπράξατε μίαν κακὴν πράξιν, κύριε Καμπεϋρόλ...

— Τὸ γνωρίζω, διάβολε! καλῶς, ἐπεσφράγισε, καὶ πολλὰκις ἐπέκρινε ἑμαυτὸν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὁμολογήσατε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ συλλαβὼν τὴν ιδέαν. Σας ὑπήκουσα ἀπλῶς καὶ μόνον. Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθές εἶνε. Τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν, ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐπανορθώσω.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἐν ἔγκλημα, διότι ἔγκλημα πραγματικὸν εἶνε, κύριε, ἡδύνατο τόσον βαρέως νὰ στοιχίξῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ὄχι, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν τὸ ἐφάνταζόμην.

— Ἴδωμεν, κυρία δουκίσσα, ἀπάθεια! Μὴ μεγαλοποιῶμεν τὰ πράγματα! Ἐπειτα περὶ τίνος πρόκειται; Περὶ δύο τέκνων παραδοθέντων εἰς τὴν τροφὸν ὑπὸ ἰδιαιτέρους ὄρους... Τί ὑπάρχει ἐνταῦθα τὸ τόσον ἐγκληματικόν;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλεγον κατ' ἑμαυτὴν ἄλλοτε, ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς μου, τοῦ μίσους μου αὐτοῦ κατὰ τῶν δύο ἀγνῶν πλασμάτων... ἀλλὰ σήμερον, ἀντιμετωπιζῶ τὰ πράγματα ἄλλως... Τὰ τέκνα αὐτά, εἶνε τὸ αἱμά μου, τὸ τῆς κόρης μου... Ἀδιάφορον τίς εἶνε ὁ πατήρ. Ἀνυπόφορος μοι εἶνε ἡ ιδέα τοῦ ὅτι τὰ παρέδωκα εἰς ἀγνώστους, εἰς ξένους...

— Τί θέλετε λοιπὸν; Νὰ ὁμολογήσατε τὰ διατρέξαντα πρὸς τὴν κυρίαν Βωνοᾶξ!

— Καὶ ἂν αὐτὸ συνέβαινε! Ἐν ὄλῃ τῇ χαρᾷ τῆς ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει τῶν τέκνων τῆς, θὰ ἐτήρει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θέσιν διὰ τὴν ὀργήν.

— Ὁ θὰ συνεδέομεν ἐκ νέου τὸν ἀποκοπέντα μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ Διαμβέρτου δεσμόν... Προσέξατε;...

— Ἐκεῖνος εὐρίσκειται μακρὰν. Τίς οἶδεν ἂν ποτε θὰ ἐπανέλθῃ;...

— Καὶ τέλος θὰ σπεύρωμεν διχονοίας μετὰ τῆς κομῆσης καὶ τοῦ συζύγου τῆς!

Τὰ χεῖλη τῆς Ἰταλίδος συνεπτύχθησαν ἐν περιφρονητικῇ συσπάσει.

— Ὡ! ὀλίγον μὲ μέλει τί σκέπτεται ἐκεῖνος! εἶπεν. Ὑπάρχει ἀβυσσὸς βαθεῖα μετὰ τῆς ἐκείνου καὶ τῆς δυστυχούς, ἦν ἀσυνέτως τῷ παρέδωκα!

— Τόσον εἶνε κακὴ ἡ θέσις των; ἠρώτησεν ἀρελῶς ὁ ἰατρός.

— Τὴν ἠγνοεῖτε; εἶπεν ἡ δουκίσσα περιάγουσα ἐπὶ τῆς στοργγύλης κεφαλῆς τοῦ Καμπεϋρόλ τὸ φαῖόν τῆς ὄμμα.

— Ὅχι, ἀφοῦ μοι τὴν ἀνακοινούτε. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος! παρετήρησεν ἔτι.

— Διὰ τὸν κόσμον εἰς πολλὰς θυσίας ἔχω ὑποβληθῆ. Ἀλλως τε, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τῷ διαπιστευθῶ τὰ ἰδιαιτέρὰ μου;

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε μηχανικῶς ὁ ἰατρός.

Δὲν ἤκουε τὴν δουκίσσαν, ἢ μᾶλλον μόλις τὴν ἤκουεν, ἀλλὰ τὴν ἠτένιζεν ἐπιμόνως.

Ἐξεπλήσσετο μηδὲν σύμπτωμα διακρίνων ἐν αὐτῇ κοπώσεως ἢ νυσταγμοῦ.

Αὐτὴ ἡ νηφάλιος καὶ εὐρωστος κρᾶσις, θ' ἀντείχεν εἰς τὸ δηλητήριον;

— Τοῦ λοιποῦ, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς, περὶ ἐμοῦ μόνον θέλω νὰ σκέπτομαι, δηλαδή νὰ παρασκευάσω διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀνάπαυσιν, ἀπηλλαγμένην πάσης τιμωρίας καὶ καταδίκης.

Καὶ μετὰ τινα σιγὴν:

— Πιστεύετε εἰς μέλλουσαν ζωὴν, σεις, ἰατρεῖ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Θεέ μου! κυρία κόμησσα.

— Εἰσθε ὑλιστής, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἡ ἐπιστήμη...

— Δὲν ἀγαπῶ τοῦ; ὑλιστάς, ἐδήλωσεν ἐκείνη. Οἱ ἰατροὶ εἶνε σχεδὸν ὅλοι, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐν ταῖς ἀνατομίαις των δὲν εὐρίσκουσι τὴν ψυχὴν, ὡς ἐν ἦτο ἐπιδεικτικὴ ἀνατομία, οὐσία αὐτός. Ὁ ὑλιστής πρὸ οὐδενὸς ὑποχωρεῖ μέσου, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ὁρέξεις του. Ὁ κύριος Βωνοᾶζ δὲν εἶνε ἢ ὑλιστής. Εὐγενὴς δόλιος καὶ ψεύστης μεθ' ὁποίας ἀναιδείας μὲ ἐξηπάτησε! πὼς μὰς ἔλαβεν ὡς παίγνιά του, σὰς καὶ ἐμέ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ νομίζω ὅτι μόνη τὴν λαμπράν του καὶ ἀπατηλὴν ὄψιν ἐγνωρίζετε τετέλεσται! Τὸ κακὸν εἶνε ἀθεράπευτον· οὕτω τοῦλάχιστον τὸ βλέπω! Θέλω ν' ἀποσυρθῶ τοῦ κόσμου, ἰατρεῖ, νὰ ἐγκαταλίπω αὐτὸν τὸν τόπον, ν' ἀπέλθω εἰς τὸν ἰδικόν μου ἐκεῖ, παρὰ τὰς μεγάλας λίμνας τῆς Λομβαρδίας. Θὰ παραλάβω αὐτὰ τὰ παιδιά... Θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν μυστικῶς ἐν πρώτοις... Θὰ πράττω συμφώνως πρὸς τὰς περιστάσεις... Θὰ τηρήσω τι τὸ προσφιλές τοῦλάχιστον διὰ τὴν μητέρα των ἧς τὸ μέλλον μὲ τρομάζει.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησίς σας;

— Ἐσκέφθην ὠρίμως. Αὐτὴ εἶνε τῶντι ἡ θέλησίς μου.

— Ἐγὼ οὐδὲν, εὐνοεῖται, ἔχω ν' ἀντείπω...

— Θὰ φανῶ γενναϊόδωρος πρὸς τοὺς ἐπιφορτισθέντας τὴν τήρησιν τῶν παιδιῶν. Δὲν θὰ μείνωσι μὲ ἡμᾶς δυσηρεστοί...

— Κεῖ τὰ εἰσοδήματα, ὧν εἶμαι ὁ φύλαξ... ὑπέλαβεν ὁ Καμπεῦρόλ.

Ἡ δούκισσα ἔκρινεν ἀνευ ἀμφιβολίας ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶχε πληρέστατα ἀμειψθῆ διὰ τὰς συνδρομάς του.

— Θὰ μοὶ τὰ ἀποδώσετε, φίλε μου, εἶπεν. Οὐδὲν ἐπείγει. Ὅσα καὶ ἂν ἦνε τὰ κακὰ τοῦ Βωνοᾶζ, δὲν θὰ σὰς καταστήσω ὑπεύθυνον αὐτῶν καὶ ἔχετε ὄλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἦτος δὲν ἦτο τοῦτο ἡ ἀλήθεια καθαρὰ, ἀλλ' ἡ διπλωματία τῆς Ἰταλίδος ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ νὰ μετεμφιέζῃ τὰς σκέψεις τῆς.

Ὁ καλὸς ταγματάρχης πάντοτε ἀκούων τὴν δούκισσαν μὲ ὕφος ἐπινεύσεως, οὐδὲν εὐρίσκει νὰ παρατηρήσῃ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἐβεβχίωσε μειλιχίως. Πᾶν ὅ,τι διατάσσετε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἐκτελέσω. Ἔφισταμαι τὴν ἐπιρροὴν τῆς λογικῆς σας, βροντῇ τοῦ οὐρανοῦ! καὶ ὅ,τι κρίνετε καλῶς πρέπει νὰ ἦναι καλόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ μου, ἐντίμως!

Ἡ δούκισσα ἐφάνη νηὺχαριστημένη ἐξ αὐτῆς τῆς δηλώσεως.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἐξήρχετο τοῦ κοιτῶνος τῆς δεσποίνης τῆς ἐνθά τὰ πάντα εἶχε παρασκευάσει διὰ τὴν νύκτα.

— Πῆγαίνε, εἶπεν ἡ δούκισσα, δύνασαι νὰ κοιμηθῆς.

— Ἡ κυρία δὲν θὰ λάβῃ ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Ὁχι. Ἄφες μὰς.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπήκουσε.

Περὶ ἦλθε πρὸς στιγμὴν τὸ διαμέρισμα θέτουσα εἰς τάξιν τὰ ἐπιπλα καὶ ἐγένετο ἀφάντος.

Ὁ Καμπεῦρόλ καὶ ἡ γραία συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς

ἔτι στιγμάς, τῆς γραίας ἐξηγούσης τοὺς σκοποὺς τῆς καὶ τοῦ ἰατροῦ ἀκρωμένου εὐλαβῶς.

Τὸ ἐκκρεμές ἐδείκνυεν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν, ὅτε ὁ Καμπεῦρόλ οὐτινος ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλεῖτο παρετήρησεν ἐν ἐκείνῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ναρκώσεως.

Ἐξέφρασε διάθεσιν πρὸς ὕπνον, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ ἰατροῦ ὅστις ἔσπευσε ν' ἀποχωρήσῃ καὶ ἀπέμεινε μόνη.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη.

Τέταρτον ὥρας μόλις εἶχε παρέλθει ὅτε ἡ κεφαλὴ τοῦ ταγματάρχου ἐπεφάνη ἐκ νέου εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀνοικτῆς μείνας θύρας.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ κοιτῶνι.

Ἡ πυρὰ ἐσβέννυτο ἐν τῇ ἐστίᾳ κηρίον λησμονηθὲν ὑπὸ τῆς δουκίσσης, ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτὴν ζάλη ἐκαιεν ἐπὶ τινος τραπέζης, καὶ ὑπὸ τὰ καταπετάσματα τῆς κλίνης ἠκούετο ἡ τεταραγμένη ἀναπνοὴ τῆς ὑπνωτούσης.

Μειδίαιμα διαβολικῆς χαρᾶς μειγμένης μετ' ἀνησυχίας ἐφκίδρυνε τὴν στρογγύλην ὄψιν τοῦ ἰατροῦ.

Ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἔθηκεν ὑπὸ τοὺς ῥῶθυνας τῆς δουκίσσης φιάλιον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ τῇ ἐκλείεν ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη διὰ μανδύλιου.

Ἡ ἀναπνοὴ κατέπαυσεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δριμέος φαρμάκου, τοῦ χλωροφορμίου.

Ἡ γραία, ἀποκοιμισθεῖσα ἤδη διὰ ναρκωτικοῦ, κατέστη σχεδὸν πτώμα.

Ὁ Καμπεῦρόλ ὠπισθοδρόμησε κατὰ ἐν βῆμα καὶ τὴν ἐζήτησε πρὸς στιγμὴν.

— Εἰς τὴν ἀλλην, εἶπεν· αὐτὴ δὲν ἐξυπνᾷ πλέον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκοιμάτο ἐν θαλάμῳ δύο βήματα ἀπέχοντι τοῦ τῆς κυρίας τῆς.

Ὁ Καμπεῦρόλ ἐγνωρίζε τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἔξεις τοῦ οἴκου.

Ἦσυχος διὰ τὴν δούκισσαν, διέβη πρὸς τὸν θάλαμον τῆς ὑπηρετίας.

Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἐφωτιζέτο ἔτι.

Λεπτὸν νῆμα φωτὸς διέβαινεν ὑπὸ τὴν θύραν.

Ὁ Καμπεῦρόλ ἔκρουσεν ἐλαφρῶς.

Ἦκουσε θροῦν φορεμάτων ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης:

— Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ;

— Ἐγὼ! ὁ ἰατρός!

Ταύτοχρόνως ἔστρεψε τὸ ἐλατήριον καὶ εἰσῆλθε.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἐγραφον εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἡ δούκισσα ἦτις εἶχε κατακλιθῆ μ' ἐκάλει. Εἰσῆλθον. Ἄγνωστί συμβαίνει. Κοιμάται, ἀλλ' ὕπνον ὅστις δὲν μοὶ φαίνεται φυσικὸς. Ἐλθέ.

— Ἦπάρχει κίνδυνος! ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Κανείς... τοῦλάχιστον, δὲν πιστεύω.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐλάτρευε τὴν δεσποινά τῆς. Ἐρρίψεν ἐν σπουδῇ ἐνδυμά τι ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἠκολούθησε τὸν ἰατρὸν.

Ἐκλίην ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς δουκίσσης ὅτε ἠσθάνθη θηλείαν σφίγγουσαν τὸν λαιμόν τῆς.

Ἦψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐκβάλλουσα κραυγὴν πεπνιγμένην καὶ κατέπεσεν ἀνατραπέσσα ὀπισθεν.

Ταυτοχρόνως, ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή, ὁ ἰατρός τῇ προσήμοσεν ἐπὶ τῆς ὄψεως τὸ μανδύλιον διάβροχον ἐκ τοῦ θυμαρίου ὕγρου.

Ἀνέστη ἐπὶ τινὰς στιγμάς καὶ ἀπέμεινε ἀκίνητος, λιποψυχήσασα ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ δηλητηρίου.

Ὁ Καμπεῦρόλ ἐχαλάρωσε τὸν κόμβον, ἀπώθησε τὸ σῶμα τῆς Μαγδαληνῆς παρὰ πόδας τῆς κλίνης τῆς κυρίας τῆς, ἐσπόγγισε τὰς ἐπὶ τῶν κροτάφων του κυλιόμενας σταγόννας ἰδρώτος καὶ εἶπε κυνικῶς.

— Ἴδου οἱ δύο νυκτοκόρακες μου ἐξημερωθέντες !
 Τὸ ἔργον του δὲν εἶχεν ἔτι περαιωθῆ.
 Ἐλαθε κηρίον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἰδίον του θάλαμον οὕτως ἐξέστρωσε τὴν κλίνην καὶ τὴν ἔφηκεν ἐν ἀταξίᾳ.
 Εἶτα ἤνοιξε παράθυρον καὶ ἐθεώρησεν ἐκτός.
 Τὰ παραρτήματα τοῦ πύργου ἐφωτίζοντο ἔτι.
 Μετ' οὐ πολὺ τὰ τελευταῖα φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ τὸ εὐρὺ κτίριον περιβαλλόμενον ἀπὸ τὰ γυμνά φύλλων μεγάλᾳ του δένδρα ἐβυθίσθη ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ τῷ ὕπνῳ.
 Τὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὰ παραρτήματα προσόψεως.
 Ἦ νύξ ἦτο ζοφερὰ καὶ ταραχώδης.
 Ὁ ἀνεμος ἔκαμπτε τὰ ὑψηλὰ δένδρα τοῦ ἄλσους. Τὸ βλέμμα, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐκταθῆ, οὐδεμίαν διέκρινε λάμψιν.
 Ἐξακουμένων τῶν παραρτημάτων καὶ τοῦ χιλιόμετρον τῶν τειχῶν τοῦ ἄλσους ἀπέχοντος μεγάλου ὑποστατικοῦ, ὁ πύργος δὲν εἶχε γείτονας, καὶ ἐν τῷ πύργῳ ὁ ταγματάρχης μόνος ἀπέμεινε καὶ αἱ δύο γυναῖκες αἱ ὁποῖαι κατέκειντο ἐστερημένοι πάσης αἰσθήσεως.
 Ὁ Καμπεϋρόλ ἀνέπνευσεν.
 Ἐτέλεσεν ἀντιθέτως τὴν πορείαν ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν κλίνην τῆς δουκίσσης.
 Ἐφαίνετο νεκρά, ἴσως καὶ πράγματι ἦτο. Ἦ ὑπόλευκός της κόμη ἐπλακίστου ἐπὶ τῶν σινδόνων πρόσωπον κήρινον ὡς ἐκεῖναι πελιδνόν.
 Περὶ πόδας της ἐξηπλοῦτο, ὡς ἄψυχος ὄγκος, ἡ Μεγαλῆ.
 Τὸ κηρίον ἐξηκολούθει κατὰ ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης.
 Ὁ Καμπεϋρόλ τὸ ἔδραξε διὰ σταθερᾶς χειρὸς καὶ, εἰδελχθὴς ὡς τὸ ἔγκλημα, τὸ προσήγγισε πρὸς τὰ μεταξίνα παραπετάσματα.
 Ἦ φλόξ ἀνῆλθε διὰ μιᾶς μέχρις ὀροφῆς. Τοῦτο ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα κεραυνοῦ. Ὁ Καμπεϋρόλ αὐτὸς οὕτως ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ τάχους τῆς φθοροποιῦ ἀναφλέξεως.
 Μόλις ἐπρόφθασε νὰ δράμῃ πρὸς τὰ παράθυρα, εἰς ὧν τὰ παραπετάσματα ἔθηκε πῦρ.
 Εἶτα ἐστράφη ταχέως περὶ τὸν θάλαμον, ἀνάπτων ἐν τῇ διαβάσει του πᾶν ὅτι καύσιμον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἐσυνέχισε τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον.
 Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἐν τῷ διαμερισματι τῶν δύο γυναικῶν, οἱ τάπητες, τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σινδῶματα εἶχον μεταβληθῆ εἰς μεγάλην φλόγα.
 Ὅτε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ πρώτη κραυγὴ : Πυρκατὰ ! ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ πύργου, ἐκστομισθεῖσα ὑπὸ ἱπποκόμου, ὃν ἀφύπνισεν ἡ φωτίσασα τὰ παράθυρά του λάμψις τῶν φλογῶν, ὁ Καμπεϋρόλ, ἐν τῇ ἀταξίᾳ ἀνθρώπου ἀποσπασθέντος ἐκ βυθιότητος ὕπνου, ἐπεφάνη εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ θκλάμου του καὶ συνῆνωσε τὰς κραυγὰς του πρὸς τὰς τοῦ ἱπποκόμου.
 Ἐξέβηκε κραυγὰς ἰκανὰς ν' ἀφύπνισωσιν ἐν ὀλόκληρον χωρίον.
 Καὶ κωμικός τὴν θέαν, ἡμίγυμος, τὴν κεφαλὴν ἔχων τετυλιγμένην διὰ μανδουλίου, κατεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐπὶ τοῦ δώματος, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ στρεβλωθῆ.
 Τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ μεγαλοπρεποῦς πύργου τοῦ Βοαστὺ ἦτο ἀπὸ ἀνω ἕως κάτω παρανάλωμα τῶν φλογῶν, ἀλλὰ βραδέως ἡ πυρκατὰ μετεδίδοτο εἰς τὰ λοιπὰ μέρη, αὐτὴ ἐν τούτοις ἐμελλε νὰ καταστρέψῃ βυθιαίως.
 Ἄνευ βοθηταίς, ἐν τῷ μεμονωμένῳ τούτῳ ἄλσει, ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐσπάνιζε καὶ ἀπέχει μακρὰν, ἐν τῇ ἀφεγγεῖ αὐτῆς νυκτὶ, ἡ καταστροφή ἐπέκειτο βεβαίως.
 Ἄλλως τε ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἀποθαρρύνσεως, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ἀποβάλλει πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν.
 Ἄνωφελές τὸ νὰ ἐπειρῶντο τὴν διάσωσιν τῆς δουκίσσης.
 Ἀπὸ τῶν πρώτων κραυγῶν τοῦ ἱπποκόμου εἶχεν ἀποτερωθῆ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

Ἦδη αἱ ὀροφαὶ κατέρρεον καταστρέφουσαι πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν : Ἐπιπλα, ἔγγραφα, ἔργα τέχνης.
 Ἦδη ἐπῆλθεν ἀπραξία ὡς ἐν τινι στρατεύματι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ. Οἱ ὑπηρέται, ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, θὰ ἤρκουοντο εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἀπροσβλήτου ἔτι μένοντος μέρους τοῦ πύργου. Ἄλλ' ἀπέσχον καὶ τῆς διασώσεως αὐτῆς ὅπως ἀνωφελοῦς.
 Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ Βοαστὺ ἐφλεγεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐκτινάλλον εἰς πολλῶν μέτρων ὕψος σπινθῆρας καὶ γλώσσας πυρός. Ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν περιχώρων, πανταχόθεν συνέρρουσαν οἱ περίεργοι, ἐλκόμενοι ἐκ τοῦ θεάματος μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ἐλπίδος παροχῆς συνδρομῆς.
 Περὶ τὴν δευτέραν τῆς πρωίας, πυροσβέσται τινὲς προσήλθον μὲ τὰ φρικωδῶς κροτοῦντα ἀμαξία των καὶ τὰς ἀντλίας, ἀλλὰ περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ καταλεχθῶσι πρὸς τοὺς θεατὰς, ἀρίνοιτες τὴν μάλιστα τῆς φλογὸς νὰ ἐξκολουθῆ τὸ ἔργον της, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως τοῦ ὕδατος.
 Περὶ τὴν τρίτην, κατέρρεον αἱ στέγαι ἐπὶ τῶν καταστραφέντων τειχῶν.
 Εἰς τὰς πέντε, ὅτι ἀπέμειναν ἐκ τῆς λιμπρᾶς κατοικίας, τῆς κτισθείσης παρ' ἐνός λὰ Ρὸς Βιλλάρ ὑπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ἦτο μεγάλη πυρὰ καίουσα κατὰ γῆς, περὶ τὴν ὁποίαν ἠγείροντο δίκην συνόρων πόλεως καταστραφείσης, τέσσαρα ἀμορφα καὶ ἀμαυρὰ τείχη, ἐφ' ὧν ἠνοίγοντο αἱ ὀπαὶ τῶν ἀποτερωθέντων παραθύρων.
 Τὸ πῦρ διήρκεσε δύο ἡμερονύκτια, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῶν οὐδὲν δυναμένων πυροσβεστῶν.
 Κατὰ μικρὸν ἡ τέφρα ἔπαυσε φλέγουσα καὶ ἠδύνατο μετὰ τῶν συντριμμάτων ν' ἀνεζήτουν τὰ λείψανα τῆς δουκίσσης καὶ τῆς μετ' αὐτῆς θανούσης πιστῆς της Μαγδαληνῆς.
 Ἄνευρον μετὰ πολλοὺς κόπους ὅσῃ τινα δυσδιάγνωστα. Τὰ ἐνέκλεισον εἰς ἐν καὶ μόνον φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομίσσης Βωνοᾶζ, οὗς ἡ εἰδησις εὔρεν ἐν Μόντε Κάρλο, ἔνθα προσωρῖνως εἶχον μεταβῆ.
 Ὁ Καμπεϋρόλ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφερομένων καὶ ἰδίᾳ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ μεθ' οὗ ἀντήλλαξεν, ἀμα τῇ πρώτῃ συναντήσει, βλέμμα ἐκφραστικώτερον πάσης ἐξομολογήσεως.
 Δὲν ἤρρησε νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἔγκληματικοῦ του θράσους.
 Ὁ Βωνοᾶζ, πλουτισθεὶς ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τῆς δουκίσσης καὶ τῆς ἀπείρου περιουσίας, ἦν εἰς τὴν ἐγγονὴν της κατέλιπεν, ἐξετέλεσεν ἀνευ δυσκολίας τὴν ὑπόσχεσίν του Ὀκτῶ ἡμέρας ἀφοῦ ἐγένετο κάτοχος, ἐμέτρησεν εἰς τὸν ἑταῖρόν του τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον.
 Ταυτοχρόνως, ὁ ταγματάρχης κατέστη ἰδιοκτῆτης τῶν διὰ τὰς δύο ἐγκαταλελειμμένας διαπιστευθέντων αὐτῷ εἰσοδημάτων, αὐτὰ οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἵνα τῷ ἠμφισβῆται.
 Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὴν συνειδήσιν του εἶχε νὰ διδῆ λόγον, καὶ ἡ συνειδήσις του τῷ ἦτο ὑποχείριος καὶ δὲν τὸν ἔτυπτε παρὰ τὴν θέλησίντου, προσθέσωμεν δ' ὅτι ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ δώκῃ μυστικῶς εἰς τὴν συγγενῆ του τὴν ἐπιτετραμμένην τὴν τήρησιν τῆς μιᾶς κόρης ἐν Λιμόγη, δέκα χιλιάδας φράγκων, προσθέτων ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα χρήματα αὐτὰ ἐλάμβανε διότι ἡ προστατρία τῆς ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ.
 Ἦ Σιμονέττα εἶχε παραλάβει τὰς τριάκοντα χιλιάδας της μετὰ τῆς Ζουάννας.
 Τὸ μέλλον τῶν δύο παιδιῶν εἶχε λοιπὸν περιέλθει μετὰ τῷ μιᾶς σχεδὸν ἀθλίας χωρικῆς τοῦ Καμπεϋρόλ καὶ ἐνός μεθύσου καὶ κτηνώδους καπήλου τῶν πέριξ τοῦ Μιλάνου.
 Ἐμελλόν ποτε νὰ ἐπανιδωσιν ἀλλήλους ;
 Διὰ τὴν μητέρα των, τὴν δεσποινίδα Σαρναί, ἦσαν νεκρὰ καὶ οὐδεὶς τῶν αὐτουργῶν τῶν φρικωδῶν αὐτῶν σκη-

νῶν ἠδύνατο νὰ τῆ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριον, χωρὶς νὰ τῆ ὁμολόγηε τὴν ἰδίαν του ἐλεεινότητα.

Ὁ πατήρ. ἐξωργισμένος ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς εἰμαρμένης, εἶχεν ἀπέλθει χιλιάδας λευγὰς μακρὰν καὶ ἠγνῶει τὴν ὑπαρξίν των.

Ἦσαν λοιπὸν παραδεδομένοι εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ βίου καὶ ἀνυπεράσπιστοι κατὰ τῶν ἀντιπάλων των.

Ἐν τούτοις, μετὰ τῶν ὑπὸ κακούργου χειρὸς ἀποτεφρωθέντων τειχῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀμαυρῶν ῥειπίων, ὄρθιον, ὡς γηραιὸν προπύργιον ἠφανισμένον, μετὰ τῶν κεκαυμένων λίθων καὶ τῆς τέφρας, ἐσώζετο τὸ ἐσφραγισμένον κιβώτιον καὶ, τριάκοντα βήματα ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἀόρατον καὶ καλῶς σωζόμενον ἐνέκλειεν εἰς τὰ ἀθικτὰ του διαμερίσματα τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν ἡμιτελεῖα διαθήκην τῆς μάμμης.

Ἄλλὰ τίς θὰ τὸ ἀνεκάλυπτε;

Καὶ τίς οἶδεν ἂν ἡ συνδρομὴ αὐτῆ δὲν προσήρχετο πολὺ ἀργὰ ἀρωγὸς τῶν δύο ἀτυχῶν, ὡς αἱ τύψεις τῆς μάμμης των, τῆς δολοφονηθείσης ὑπὸ ἐνὸς ἀλιτηρίου, πρὶν ἔτι ἐπανορθώσῃ τὸ ἔγκλημά της!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΙ ΚΟΡΑΙ

Α'

Μία μάρτυς.

Τῆ πέμπτῃ ἀπριλίου 1887, περὶ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἑσπέρας, τὰ ὀκτὼ παράθυρα τοῦ πρώτου ὀρόφου οἰκίας τινὸς τῆς ὁδοῦ Καρβῶν ἦσαν λαμπρῶς φωταγωγημένα.

Δὲν ἐτελεῖτο ἐν τούτοις ἑορτὴ τις.

Ἡ διευθέτησις αὐτοῦ τοῦ ὀρόφου προέδιδεν οἶκον ἐκ τῶν χρησιμευόντων πρὸς καλλωπισμὸν τῶν κυριῶν.

Ἡ ὄψις τοῦ οἴκου οὐδὲν ἐνεῖχε τὸ ἐμπορικόν· οὐδὲν κατὰστημα ἐν τῷ ἰσογείῳ· οὐδεμίαν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἢ παρὰ τὸν κωδωνίσκον.

Ἀνωθεν τῆς θύρας ἐν ὄναμα βραχύ, ἐν μόνον, προέβαλλεν ὑπὸ τὴν λάμπην του ἀερίοφωτος: Λαῦρα!

Οὐδὲν πλειότερον, ἀλλ' αὐτὸ ἤρκει.

Ἡ παρισινὴ κοινωνία, ἰδίως ἡ σκορπῶσα ἀφειδῶς τὸν χρυσόν, ἡ ὑψηλὴ τάξις, περιλαμβανόμενων καὶ τῶν ξένων, Βρασιλιανῶν, ἑκατομμυριούχων τῆς Ἀργεντινῆς, τοῦ Μεξικικοῦ καὶ ἄλλων πλουσίων χωρῶν γονίμων εἰς παροχὴν ταξιδιωτῶν καὶ περιηγητῶν, ἐγνώριζον τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ τὴν διεύθυνσιν.

Ἡ Λαῦρα ἐνδύει καὶ καλλωπίζει τὸν κόσμον αὐτὸν ἐν τάχει πλουτίζουσα, ὡς οἱ διὰ τὸ ἕτερον φύλλον συναδέλφοί της, ὁ Βῶρθ, ὁ Ρῶδνιτς καὶ ὁ Πιγκά, περίεργοι παρισινὰ προσωπικότητες.

Αἱ αἰθουσαί τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἀπεράντου καταστήματος τῆς ραπτρίας ἐπιδεικνύουσι λαμπρὰν πολυτέλειαν, αἱ λοιπαὶ εἶνε ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον διασκευασμένοι, καὶ τὰ ἐν τῷ μεσαίῳ ὀρόφῳ καὶ τῷ βῆθει τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς ἐργαστήρια οὐδὲν παρέχουσι τὸ ἰδιάζον.

Ἐν τινι αἰθούσῃ μετεχούσῃ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοῦ μαγαζείου, νεανίαις τις δεκαοκτῶ ἢ δεκαεννέα ἐτῶν, ἦν μόλις θὰ ἐξελάμβανέ τις δεκαεξαέτιδα, τὸσον ἐφάνετο ἀδύνατος καὶ ἀσθενικὴ· γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου πρότινος ξυλίνης πλαγγῶνος, ἐξειργάζετο τὰς μεταξίνους πτυχὰς φορέματος, κυανῆς καὶ πρὸς τὸ φαῖον κλινοῦσας, ἐπὶ διπλοῦ φορέματος βελουδίου.

Ἵψηλὴ τις γυνὴ μελαγχροινὴ, ὑπερόχως ὠραία ὑπὸ τὴν

λινθὴν τῆς ἐσθῆτα τὴν διαγράφουσαν τοῦ σώματός της τὰς γραμμάς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν πλαγγόνα καὶ ἐζήτησε διὰ βλέμματος προσεκτικῶς τὸ ἔργον τῆς νεάνιδος.

Οὐδὲν τὸ ἀπαιτοῦν διόρθωσιν!

Ἦτο ἐξειργασμένον μετ' ἐξαιρέτου τέχνης.

Ἡ ὑψηλὴ μελαγχροινὴ ἔνευσεν εἰς ἐνδειξιν ἐπιδοκίμασίας, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προέδιδον οἶκτον.

— Εἰξεύρεις μικρά, ἔχεις δεξιότητα καὶ χέρι! εἶπε. Θάρρος! Θὰ γίνῃς τεχνίτρια!

Ἡ νεανίς ἤγειρεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν νῦχαρίστησε διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Δύο ἄλλα φορέματα περιέμενον ἐπὶ δύο ἄλλων πλαγγῶνων.

— Φεύγου! ὑπέλαβεν ἡ μελαγχροινὴ. Θὰ μένης;

Ἡ ἐργάτις ἐστέναξεν.

— Ἀλλοίμονον! ἀπήντησε.

— Δὲν θὰ τελειώσῃς ἐνωρίς.

— Ἐως τὰ μεσάνυκτα τὸ ὀλιγώτερον.

— Γνωρίζεις ὅτι πρέπει αὔριον νὰ ἦσαι ἐδῶ εἰς τὴν ὦραν.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἡ ἐβδομάς εἶνε κακὴ, ἀλλ' ἅμα ὡς περὰση τὸ πάσχα δὲν θὰ ἔχωμεν τόσον πλοῦτον ἀπὸ ἐργασίας.

Ἡ ἄλλη οὐδὲν προσέθησεν.

Ἐξηκολούθει τὸ ἔργον της, κατασκευάζουσα πτυχὰς διὰ καρφίδων, καὶ ἐγειρομένη ἵνα ἐκτιμήσῃ τὸ ἔργον της ἐξ ἀποστάσεως.

Καὶ ἐργαζομένη, ἐσκέπτετο ὅτι αἱ ἐβδομάδες διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ὁμοιομόρφως, ὅτι μετὰ τὸ Πάσχα ἤρχοντο ἄλλαι ἑορταί: ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή· ἔπειτα τὸ ἔαρ, τὸ θέρος· ἔπειτα αἱ ἵπποδρομίαι καὶ αἱ ἑορταί· ἐσκέπτετο τὰς ἀτελευτήτους ἐργασίας της, τὴν καταστρεπτικὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν, τῆς βραχείας νύκτας καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἡμέρας, ἀπὸ ὀγδόης μέχρι μεσονυκτίου, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἀποστάσεως ἣν εἶχε νὰ διατρέχῃ πρῶταν καὶ ἑσπέρας καὶ τέλος ὅτι δὲν ἔμελλεν ἐπὶ πολὺ ν' ἀντιέχεν εἰς τὸ κοπιῶδες αὐτὸ ἐπάγγελμα.

Ἦτο ὠχρὰ ὡς ἀναιμική.

Οἱ κυανοὶ της καὶ ζοφεροὶ ὀφθαλμοὶ ἐσημάτιζον δύο εὐρέα στίγματα ἐπὶ τοῦ ὠραίου της μικροῦ καὶ καταπεποιημένου προσώπου, οὕτινος τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνεῖχον παράδοξον λεπτότητα.

Ἦτο μέσου ἀναστήματος, ἀδύνατος ὡς κέλαμος, καὶ τὸ μᾶλλον ἐκπλήσσον τῶν ἐν αὐτῇ. Ἦτο διακεκριμένη τις ἔκφρασις, ἣν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξελείψῃ καὶ ἄρα γλυκύτης ὕφους.

Ἀφθονος κόμη ἐπλαίσίου τὸ ὑψηλόν της μέτωπον· αἱ τοξοειδεῖς ὀφρυς της, ὡς ἡ κόμη κασταναί, ἐπέτεινον τὸ σκιερὸν τῶν ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων ἐφωδιασμένων καὶ κεκομμένων ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ ἐργασίας βαρυτέρας τῶν δυνάμεών της ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Τὰ πάντα ἐν τῇ νεάνιδι συνεκίουν, μέχρι τοῦ τόνου τῆς φωνῆς της, περῶντος μέχρι τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἐκ μαύρου λινοῦ πτωχικὴ της ἐσθῆς καθίστατο ἐπ' αὐτῆς ἐν κόσμημα, τοιαύτη ἦτο ἡ τέχνη, μεθ' ἧς ἐγνώριζε νὰ τὴν διασκευάζῃ.

Ἡ μελαγχροινὴ, ἐξ ἐναντίας, εἶχε τι ἐν τῷ συνόλῳ τὸ τόσῳ ἐπιβάλλον, τὸ αὐστηρὸν θὰ ἐλέγομεν ἂν ἡ λέξις δὲν ἦτο ἀνάρμοστος διὰ νεάνίδα ἐργαστηρίου φορεμάτων, ὥστε, μεθ' ὅλην τὴν καλλονὴν της, εἶδος τι φόβου μᾶλλον ἐνέπνεεν ἢ ἄλλο αἶσθημα.

Ἦγεν ἴσως ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἀλλὰ τὰ ὑπερήφανα καὶ καθαρὰ χαρακτηριστικὰ της, τὸ εὐσαρκόν της τὰ ἐρυθρὰ της χεῖλη, οἱ μαῦροί της καὶ μεστοὶ ζωηρότητος ὀφθαλμοὶ τῆς οὐδεμίαν προέδιδον κόπωσην.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Καί μετ' αὐτήν, ἄλλη μεγάλη αἰθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν εἰπερχόμενος τις εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ στόλου ἐκ τριήρων, παρώνων, ἡμιολίων, κορβετῶν, φρεγατῶν λέμβων, πλοίων ὄλων τῶν θλασσῶν καὶ ὄλων τῶν αἰώνων, ὀπλισμένων, σημαιστολιστῶν, ἐφωδιασμένων, ὥστε νομίζει τις ὅτι δὲν ἀναμένουσιν ἄλλο τι ἢ τὸν ἀνεμον ὅπως ἀποπλεύσῃσι καὶ διασκορπισθῶσιν ἀνά τὸν κόσμον.

Ἐν ταῖς λοιπαῖς αἰθούσαις πλῆθος ἀπειρον μηχανῶν, ἐργαλείων, ὀπλων ναυτικῶν ἀτελεύτητοι εἰκόνες περιστῶσαι ὄλας τὰς θλασσῆς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ· εἰκονογραφίαι ναυάρχων, θλασσοπόρων, ναυτῶν· τρόπαια ἐξ Ἀσίας, Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς, Ὠκεανείας, πυκνά, συσσωρευμένα, οὕτως ὥστε πρέπει νὰ διέλθῃ τις πρὸ αὐτῶν τρέχων ὅπως προηθάσῃ νὰ τὰ ἴδῃ ὅλα χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ ἡ νύξ. Ὁ ἐξερχόμενος τοῦ Ναυτικοῦ Μουσείου, νομίζει ὅτι ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν περιπλοῦν τῆς γῆς. Πόσον ζῆ τις κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας ὥρας!

Ἐπάρχουν ἐπίσης ἐν Μαδρίτῃ ἐν μέγῃ Μουσεῖον τοῦ Πυροβολικοῦ, ἐν ἀπέραντον Μουσεῖον τοῦ Μηχανικοῦ, ἐν ὠρατον Μουσεῖον Ἀρχαιολογικόν, ἐν περισπούδαστον Μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας· ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ χίλια ἄλλα πράγματα ἀξία παρατηρήσεως, τῶν ὁποίων πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἢ περιγραφῇ χάριν τοῦ θαυμασίου Μουσείου τῆς ζωγραφικῆς.

Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται τις διὰ πρώτην φοράν εἰς Μουσεῖον ὡς τὸ τῆς Μαδρίτης, ἀποτελεῖ ἱστορικὴν χρονολογίαν ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε συμβεβηκὸς σπυδατὸν ὅπως ὁ γάμος, ἡ γέννησις βρέφους, ἡ κατάληψις κληρονομίας· αἱ ἐντυπώσεις παραμένουσιν ἀνεξάληπτοι μέχρι θανάτου. Καὶ τοῦτο, διότι Μουσεῖον ὡς τὸ τῆς Μαδρίτης, τῆς Φλωρεντίας, τῆς Ρώμης εἶνε κόσμος ὀλοκλήρος. Μίαν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν διέρχεται τις ἐντὸς τῶν τοίχων ἐκεῖνων, εἶνε ἐν ἔτος ζωῆς· ἐν ἔτος ζωῆς, ταρρασομένης ἀπὸ ὄλα τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ μᾶς ταράξουν ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ· ὁ ἔρωσ, ἡ θρησκεία, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσίωσις, ὁ πόθος τῆς δόξης· ἐν ἔτος ζωῆς δι' ὅσα διδάσκειται τις ἐκεῖ, δι' ὅσα σκέπτεται, δι' ὅσα ἀπολαμβάνει, διὰ τὰς παρηγορίας, τὰς ὁποίας συλλέγει ἐκεῖ διὰ τὸ μέλλον· ἐν ἔτος ζωῆς, κατὰ τὸ ὅποιον ἀναγιώσκονται χίλιοι τόμοι, πληροῦνται χίλιοι πόθοι, συντελοῦνται χίλια συμβεβηκῶτα.

Ταῦτα διελογιζόμενος διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Μουσείου τῆς ζωγραφικῆς, κείμενον ἀριστερὰ τοῦ Prado, διὰ τὸν ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά, τόση δὲ ἦτο ἡ χαρά, ἥτις ἐπλήρου τὸ στήθος μου, ὥστε ὅταν ἐφθασα πρὸ τῆς θύρας, ἐστάθην καὶ εἶπον κατ' ἑμαυτόν:

— Ἄς ἴδωμεν!... Τι ἔκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου διὰ νὰ εἶσαι ἀξίος νὰ ἐμβῆς ἐκεῖ μέσα; Τίποτε! Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ σὲ πλήξῃ συμφορὰ τις, κύψε τὴν κεφαλὴν καὶ θεώρει τὴν μερίδα ὡς ἐξωφλημένην.

Εἰσηλθὼν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω, ἀπεκαλύφθην. Ἡ καρδιά μου ἐκτύπα ἰσχυρῶς, ἐλαφρὸς δὲ φοικισμὸς διέτρεξε τὸ σῶμά μου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ δὲν εἶνε ἡ μεγάλη τινὲς εἰκόνες τοῦ Λουκά Ἰορδάνου· ἐπροχώρησα. Ἐν τῇ δευτέρᾳ,

cominciá a non esser più io!

καὶ ἀντὶ νὰ ἀρχίσω νὰ παρατηρῶ τὰς εἰκόνας μίαν πρὸς μίαν, ἀνέβηλον τὴν ἐξέτασιν δι' ἀργότερα, καὶ ἔκαμα τὸν γῦρον τοῦ Μουσείου σχεδὸν τρέχων.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰθούσῃ εὐρίσκονται αἱ εἰκόνες τοῦ Γκόγια, τοῦ τελευταίου μεγάλου Ἰσπανοῦ ζωγράφου.

Ἐν τῇ τρίτῃ, εὐρεῖα ὡς μίαν πλατεῖα, ὑπάρχουν τὰ ἀριστουργήματα τῶν πρώτων διδασκάλων.

Εἰσερχόμενος εὐρίσκετε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὰς Παναγιῆς τοῦ Μουρίλλου, ἀπὸ τὸ ἄλλο τοὺς Ἁγίους τοῦ Ριβέρα, ὀλίγον περαιτέρω τὰς εἰκόνας τοῦ Οὐελάσκουεθ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τὰς εἰκόνας τοῦ Ραφαήλ, τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, τοῦ Ἀνδρέα δὲλ Σάρτο καὶ εἰς τὸ βᾶθος τοῦ Τιτιανου, τοῦ Τιντορέττου, τοῦ Παύλου Βερονέζου, τοῦ Κορογγίου, τοῦ Δομενικίνου, τοῦ Γουδου Ρένη.

Ἐπιστρέψετε ὀπίσω, εἰσέρχεσθε εἰς μεγάλην τινὰ αἰθουσαν πρὸς δεξιὰ: βλέπετε εἰς τὸ βᾶθος ἄλλας εἰκόνας τοῦ Ραφαήλ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Οὐελάσκουεθ, τοῦ Τιτιανου καὶ τοῦ Ριβέρα· παραπλευρῶς τῆς θύρας, τοῦ Ροῦβενς, τοῦ Βὲν Δύκ, τοῦ Μουρίλλου. Ἐν ἄλλῃ τινὶ αἰθούσῃ ἢ γαλλικῇ σχολῇ: ὁ Πουσέν, ὁ Δυγκέ, ὁ Λωραίν. Εἰς δύο ἄλλας εὐρυτάτας αἰθούσας οἱ τοῖχοι κεκαλυμμένοι ἀπὸ εἰκόνας τοῦ Βρέουγγελ, τοῦ Τενιέρ, τοῦ Γιόρδενς, τοῦ Ροῦβενς, τοῦ Δύρερ, τοῦ Σόεν, τοῦ Μένς, τοῦ Ρέμπρανδ, τοῦ Μπόσχ· εἰς τρεῖς ἄλλας ἐπίσης εὐρείας, εἰκόνες φύρδην μίγδην τοῦ Γιόανες, τοῦ Κερμπάγιαλ, τοῦ Χερρέρα, τοῦ Λουκά Ἰορδάνου, τοῦ Καρδούτζη, τοῦ Σαλβατόρ Ρόζα, τοῦ Μένεντεθ, τοῦ Κάνου, τοῦ Ριβέρα.

Περιφίεσθε ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ δὲν εἶδετε τίποτε. Τὴν πρώτην ὥραν εἶνε μίαν μάχη: τὰ ἀριστουργήματα μάχονται ἀμιλλώμενα νὰ κατακτήσῃσι τὴν ψυχὴν σας· ἡ Σύλληψις τοῦ Μουρίλλου καλύπτει διὰ χειμάρρου φωτὸς τὸ Μαγνύριον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου τοῦ Ριβέρα· ὁ Ἁγιος Ἰάκωβος τοῦ Ριβέρα θραύει τὸν Ἁγιον Στέφανον τοῦ Γιόανες· ὁ Κάρολος Β' τοῦ Τιτιανου κεραυνώνει τὸν Κορτε δούκα Ὀλιβάρης τοῦ Οὐελάσκουεθ. Ὁ Πόνος τῆς Σικελίας τοῦ Ραφαήλ ἐπισκοτίζει ὄλας τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖα τὴν περιβάλλουν· αἱ Μέθυσοι τοῦ Οὐελάσκουεθ ταρρασσούν διὰ τινος ἀντανάκλασεως βακχικῆς χαρῆς τὰ πρόσσωπα τῶν Ἁγίων καὶ τῶν πλησίον αὐτῶν πριγκίπων· ὁ Ροῦβενς καταβάλλει τὸν Βὲν Δύκ, ὁ Παῦλος Βερονέζος νικά τὸν Τιέπολον, ὁ Γκογια φονεύει τὸν Μάδραθον. Οἱ ἠττημένοι ἀναλαμβάνουσι καὶ ἐπιβάλλονται ἐπὶ ἄλλων μικροτέρων, ἀλλοχουὶ δὲ ἀνθίστανται ὅσον δύνανται κατὰ τῶν νικητῶν.

Εἶνε ἀμιλλὰ θαυμάτων τῆς τέχνης, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ ἀνήσυχος ψυχὴ σας ὑποτρέμει ὡς φλέξ ταρρασομένη ὑπὸ χιλιῶν ἀνέμων καὶ ἡ καρδία σας κυριεύεται ὑπὸ τινος συναισθήματος ὑπερηφανείας διὰ τὴν ἰσχύν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Προελθόντος τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ ἀρχεται ὁ θαυμασμός· Ἐν μέσῳ ὀλοκλήρου στρατιᾶς τοιούτων καλλιτεχνῶν, δι' ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν ὁποίων ἤθελε χρειασθῇ ὀλοκλήρον βιβλίον περιορίζομαι εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, καὶ ἐκ τούτων, εἰς τοὺς τέσσαρας, οἱ ὁποῖοι διείγησαν ἐν ἐμοὶ βεθύτερον θαυμασμὸν καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῶν ὁποίων διαφυλλάττω ζωηρότεραν ἀνάμνησιν.

Ὁ νεώτερος εἶνε ὁ Γκόγια, γεννηθεὶς περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Εἶνε ὁ ἰσπανικώτερος ζωγράφος τῆς

1. Πρῶτος νὰ μὴ εἶμαι πλέον ἐγώ.

Ἴσπανίαις, ὁ ζωγράφος τῶν ταυρομαχιῶν, τοῦ λαοῦ, τῶν λαθρεμπόρων, τῶν ἐρινύων, τῶν ληστών τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἰσπανικῆς κοινωνίας ἡ ὅποια διελύθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του' ἀγέρωχος Ἀραγωνίως, χαρρακτῆρος σιδηροῦ, μκνιώδης διὰ τὰς ταυρομαχίας, τόσον ὥστε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του διατριβῶν ἐν Βορδῶ, ἔτρεχεν ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος εἰς Μαδρίτην μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα ἐκεῖνο, καὶ ἐπανήρχετο ὡς βέλος χωρὶς κἄν νὰ χαιρετίσῃ τοὺς φίλους του' μεγαλοφυῆς ἰσχυρᾶ, δηκτικῆ, δεσποτικῆ, κερκυνοβόλος, ἡ-ις ἐν τῇ θερμότητι τῶν βιαίων ἐμπνεύσεων τῆς ἐκάλυπτεν εἰς ὀλίγας στιγμὰς μὲ μορφὰς ἕνα τοῖχον ἢ ἕνα πίνακα καὶ ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ προξενήσῃ ἐντὺπῶσιν μὲ ὅ,τι εὕρισκε προχειρότερον, σπύγγους, σάρωθρα, ράβδους· ἦτις χαράττουσα τὰς γραμμὰς μισητοῦ τινός προσώπου, ὑβρίζον αὐτό· ἦτις ἔγραφε μίαν εἰκόνα, ὡς θὰ ἠγωνίζετο ἐν μάχῃ· σχεδιαστῆς τολμηρότατος, χρωματιστῆς πρωτότυπος καὶ νευρώδης, δημιουργὸς εἰδους τινός ζωγραφικῆς ἀμιμῆτου, σκιῶν φοβερῶν, φωτὸς μυστηριώδους, ὅψων παραδόξων καὶ ὁμῶς ἀληθῶν· μέγας διδάσκαλος ἐν τῇ ἐκφράσει ὅλων τῶν φοβερῶν αἰσθημάτων, τῆς ὀργῆς, τοῦ μίσους, τῆς ἀπελπισίας, τῆς αἰμοχαροῦς μανίας· ζωγράφος ἀθλητῆς, μαχητῆς, ἀκταβλητὸς· φυσιολάτρης ὡς ὁ Οὐελασκουεθ, φανταστικὸς ὡς ὁ Χόγαρτ, νευρώδης ὡς ὁ Ρέμπραντ, τελευταῖα αἰματόχρους λαμπηδῶν τῆς ἰσπανικῆς μεγαλοφυῆς.

Μερικαὶ εἰκόνας αὐτοῦ εὕρισκονται ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Μαδρίτης, μετὰ τῶν ὁποίων μία μεγίστη, περιστᾶ ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν Καρόλου τοῦ Δ', αἱ δύο ὁμῶς εἰκόνας εἰς τὰς ὁποίας μετέδωκεν ὅλην τὴν ψυχὴν του, εἶνε οἱ Γάλλοι στρατιῶται, οἱ τουφεκίζοντες τοὺς Ἴσπανοὺς τὴν 2 Μαΐου, καὶ μία πάλι πολιτῶν τῆς Μαδρίτης πρὸς τοὺς μαμελούκους Ναπολέοντος τοῦ Α' εἰς φυσικὸν μέγεθος. Εἶνε δύο εἰκόνας προξενούσαι φρίκην. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τρομερώτερον πρᾶγμα, ἀδύνατον νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἰσχυρὴν βδελυκτοτέρην μορφήν, εἰς τὴν ἀπελπισίαν φρικτοτέρην ὄψιν, εἰς τὴν μανίαν τῆς πάλης, ἀγριωτέραν ἐκφρασίαν.

Ἐν τῇ πρώτῃ, οὐρανὸς ζοφώδης, τὸ φῶς φανοῦ τινός, λίμνη αἵματος, σωρὸς πτωμάτων, πληθὺς καταδίκων εἰς θάνατον, σειρὰ Γάλλων στρατιωτῶν ἐτοίμων νὰ πυροβολήσωσιν. Ἐν τῇ ἄλλῃ ἵπποι φονευμένοι, ἵππεῖς ἐκτάδην κείμενοι, μαχηριωμένοι, ποδοπτημένοι, κατεσπαράγμενοι. Τί πρόσωπα! Τί στάσεις! νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὰς κραυγὰς καὶ ὅτι βλέπει τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ. Ἡ ἀληθὴς σκηνὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ περισσότερον φρίκην.

Ὁ Γκόγια πρέπει νὰ ἐζωγράφησεν τὰς εἰκόνας ἐκείνας μὲ μάτια γουλωμένα, μὲ ἀφροὺς εἰς τὸ στόμα, μὲ μανίαν δαιμονισμένου. Εἶνε τὸ τελευταῖον σημεῖον εἰς τὸ ὅποσον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ζωγραφικὴ προτοῦ νὰ λάβῃ πραγματικὴν ὑπαρξιν. Πέραν τοῦ σημείου τούτου ρίπτεται μακρὰν ὁ χρωστῆρ καὶ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τις τί φρικωδέστερον τῶν εἰκόνων ἐκείνων πρέπει νὰ φονεῖται. Μετὰ τὰ χρώματα ἐκεῖνα, ὑπάρχει τὸ αἷμα.

Τοῦ Ριβέρα, τὸν ὅποσον ἡμεῖς γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σπανιολέττο, ὑπάρχουν τόσαι εἰκόνας, ὅσαι θὰ ἤρουν νὰ ἀποτελέσωσιν ἐν Μουσείῳ τὸ πλεῖστον μέρος εἶνε εἰκόνας Ἀγίων εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐν Μαδρίτῳ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου μετὰ πλείονων προσώπων καὶ εἰς κολοσσιατὸς Προμηθεὺς ἀλυσίδετος ἐπὶ βράχου.

Ἄλλαι εἰκόνας αὐτοῦ εὕρισκονται ἐν ἄλλοις Μουσείοις, ἐν τῷ Ἐσκουριαλίῳ, ἐν τοῖς ναοῖς, καθόσον ὑπῆρξε καλλιτέχνης γονιμώτατος καὶ ἐργατικώτατος, ὡς πάντες σχεδὸν οἱ Ἴσπανοὶ καλλιτέχναι.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Τὸ ὄρολόγιον τῆς τραπεζαρίας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Στρατῆ Μπακαλοπούλου — ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται ἀρκετὰ εὐκρινῶς καὶ τὸ ἐπάγγελμά του — δεικνύει περασμένην τὴν δεκάτην τῆς νυκτός. Ὁ ἐκ τοῦ ὄρφου κρεμάμενος λαμπτήρ φωτίζει πλουσίως τὴν ἐστρωμένην τράπεζαν, ἐν ἣ ἀπαστράπτει ἢ πρὸς τὴν ἀμεμπτον καθαρὸτητα ροπὴ τῆς κυρίας Μπακαλοπούλου, καὶ ἡ λίαν ἐνοχλητικὴ καλαισθησία διὰ τὸν ὀγκῶδη καὶ εὐτραφεῆ πατέρα τῶν τεσσάρων τοῦ θυγατέρων. Οἱ Μπακαλόπουλοι υἱοὶ ἀφίχθησαν ἀπαντες πρὸ πολλοῦ. Ὁ Διομήδης, ὁ ἐκθυπολογχγὸς τοῦ πεζικοῦ, ἀκούεται κτυπῶν τὴν σπάθην του ἀνυπομόπως ἐπὶ τοῦ πατώματος τῆς περκακείμενης αἰθούσης, ἐκ τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας εἰσεργόμεναι ὀλίγα φωτειναὶ ἐκτίνες τῆς σελήνης, ἀντανακλῶνται φαντασμογορικῶς ἐπὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν τοῦ θαλάμου. Ὁ Ἡρακλῆς, δικηγόρος δικαιολογῶν ἀρκετὰ διὰ τῆς κατασκευῆς του τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα, κύπτει ἐκεῖ πρὸ τῆς τραπέζης συχνότατα ἐκβάλλων στεναγμοὺς μὲ βεβήν πόνον ἀνυπομονησίας, κ' αὐτὸς, ἡ ῥίπτων βλέμματα πρὸ τοῦ ἐπί τινος πίνακίου, ἀνοικτοῦ Ἀστικοῦ δικαίου του. Ὁ Στεφανῆς, ὁ ἐμποροῦπάλληλος, ὁ λεπτοφυῆς αὐτὸς καρπὸς τῶν τελευταίων ἐρωτοτροπιῶν τῆς χαριτωμένης μητρὸς Μάνθας, εὐωδίων ὄλος ὑπὸ τὴν πολυχρωμον περιβολὴν του, ξεκρεμαῖ τὸρα ἐκ τοῦ τοίχου διὰ δεκάτην τοῦλάχιστον φορὰν τὴν κιθάραν του, ξεχορδίζων καὶ χορδίζων αὐτὴν ἐπανειλημμένως, καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀσυνάρτητοι καὶ πράχορδοι παλμοὶ κάμνουσι τὸν δικηγόρον ἀδελφόν του νὰ ἀπομαξῆ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ μετώπου του μίαν ἀκόμη φορὰν διὰ τῆς παραψίδος τοῦ πίνακίου του, ὑποτονθορίζων συγχρόπως, μετὰ τῶν σαρκῶδων χειλέων του:

— Καμμιά ἄλλη πατιναδα θὰ μᾶς ξεφουρνίσῃς, φαίνεται, ἀπόψε κύρ Στεφανῆ!

Ἡ ἀγαθὴ σύνευνος τοῦ κύρ Στρατῆ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος καναπέ, κατέχουσα ὀλόκληρον τὸν γῶρον αὐτοῦ διὰ τοῦ λίαν στοργγύλου καὶ λίαν πεπλατυσμένου κορμοῦ της, καὶ τὸ λευκὸν μανδηλίον εἰς τὴν τετραγῶνον κεφαλὴν της καὶ μὲ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς της ἠμικλείστους εἰς ἠδუκπῆθ νάρκη, ἐκτείνουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κόλπου της, ζυομένη ἠχηρῶς διὰ τῶν γαμψῶν ὀνύχων της, διαστέλλουσα συγχρόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ κατὰ διαλείμματα καὶ ψιθυρίζουσα μέσω ἰσχυροῦ χασμῆματος, πρὸς τὰ τέκνα της:

— Δὲν ἦρθ' ὁ πατέρας σας ἀκόμα, παιδιά;

— Ἀμ' ποῦ νάρθῃ, ἀπαντᾶ μὲ φωνὴν κᾶπως ὀργίλην ὁ δικηγόρος, Σαββάτο βράδυ, βλέπεις, καὶ θᾶχῃ πέρασι ἡ σαρδέλλα...

Εἰς τὴν οὐχὶ πολὺ ποιητικὴν ταύτην ἐκφρασίαν τοῦ ἀδελφοῦ της ἡ δεσποινὴ Σοφία Μπακαλοπούλου, σοβαρὰ γεροντοκόρη, κατοπτριζομένη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι καθρέπτου μὲ πολλὴν μελαγχολικὴν ἐκφρασίαν τοῦ προσώπου, ἀποστρέφει ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσμόρφου μορφασμοῦ, ἐνφ' ἣ παρκακαθημένη ἀδελφῆ της, ἡ δεσποινὴ Εὐθαλία Μπακ. κ. τ. λ. καὶ... ὁμηλίξ της δυστυχῶς συμπτύσσει πυρεταῶδως τὴν λευκὴν ποδιάν της ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ἐκ τῆς ἀνοικτῆς ἐξωστοθύρας ἀντηχοῦσι συγκεχυμένα καὶ βομβοῦσαι αἱ φλυαρία καὶ αἱ... ἐρωτικαὶ ἐξομολογήσεις πρὸς ἀλλήλας τοῦ εὐθαλοῦς ζεύγους τῆς οἰκογενεῖας τῆς μικροκαμωμένης δεσποινίδος

Μαριγῶς, καὶ τῆς εὐτραφούς δεσποινίδος Ἑλένης, μέσῳ τοῦ λίαν συχνοῦ καὶ λίαν προκλητικῆς κτυπήματος τοῦ τακουρίου των ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τοῦ ἐξώστου.

Ἐκ τῆς πρὸς τὸ μαγειρεῖον θύρας προκύπτει ἀθούρως ἐκ διαλειμμάτων ἢ εὐειδῆς κεφαλὴ τῆς Κατερίνας, τῆς παχουλῆς ὑπηρετρίας τῆς οἰκογενείας, ρίπτουσα ἑταστικά καὶ λοξὰ βλέμματα γύρω, καὶ ἐξαφανίζεται ἐκ νέου ἀθούρως πάντοτε πρὸς τὸ σκοτεινὸν μαγειρεῖον, ἔνθα κάθε ἄλλο τὴν ἐλκύει παρὰ ἢ κοχλάζουσα χύτρα τοῦ ἐσπερινοῦ ἐδέσματος...

Τέλος ἐπὶ τῶν βάθρων τῆς κλίμακος ἀντηχοῦσι τὰ βχερά βήματα τοῦ ἀναμενομένου οἰκογενειάρχου, διακοπτόμενα ἑρρυθμῶς ὑπὸ ἰσχυρῶν συχρῶν πταρμῶν. Εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων ἐκείνων ἡ οἰκογένεια ὅλη ἀνατινάσσεται τῆς θέσεώς της, κ' ἔνα ἀνακουφιστικὸν παρατεταμένον «Οὐφ!» ἀντηχεῖ ἐκ τῶν χειλέων ὄλων. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἀποζώννυται τῆς σπᾶθῆς του, ὁ δικηγόρος κλείει τὸ Ἀστικὸν του δίκαιον, αἱ ἀδελφαὶ γεροντοκόραι ἐγείρονται ραθύμως καὶ μετὰ νευρικῶν κινήσεων ἐκ τῶν καθισμάτων των, ἡ ὑπνώττουσα μήτηρ ἐγείρεται ὀρμητικῶς ἐκ τοῦ καναπέ της, μὲ κίνδυνον ν' ἀνατρέψῃ τὴν παρακειμένην τράπεζαν, τὸ ἐρωτότροπον ζεῦγος εἰσέρχεται εἰς τὸν θάλαμον ἡμιψιθυρίζον ἀκόμη λέξεις τινὰς κορακιστικὰς ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ των διαλέξει, τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν μάτην ζητοῦσι διὰ νευμάτων αἱ ἀδελφαὶ των, ἡ παχουλὴ Κατερίνα προκύπτει κ' αὐτὴ δειλῶς εἰς τὴν θύραν, ἀφοῦ προηγουμένως ἑρρόντισε νὰ κυβερνήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τινὰ γωνίαν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀσχιδιῶν της, δεκαεὶα τινὰ τοῦ πυροβολικοῦ. Κ' ἐν μέσῳ τοῦ συγκεχυμένου ἐκείνου θορύβου τῶν καθεκλῶν καὶ τῶν βημάτων, ἀντηχεῖ βραχνῆ ἢ φωνὴ τοῦ νεήλυδος παντοπόλου συνέχοντος διὰ τῆς χειρὸς ζεύγη τινὰ σαρδέλλων, τυλιγμένων ἐντὸς πρασίνων φύλλων κλήματος, προερχομένων ἐκ τῆς ἀναδενδράδος τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας, διὰ τὴν συχρῆν τῆς ὁποίας γύμνωσιν πολλακίς ὕψωσε φωνὴν διαμαρτυρήσεως ἢ κυρία Στρατῆ.

— Καλὴ ἵσπερα σας !...

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ πατρὸς ἀπαντῶσιν ὅλοι μὴ φωνῆ. Ἡ κυρία Στρατῆ ὑποδέχεται κ' αὐτὴ τὸν σύζυγόν της μὲ τὴν συνέχειαν τῶν χασμημάτων της, καὶ μὲ τὰς συνήθεις μεμψιμοιρίας της :

— Τί ἔγινες, καὶ μὲν κ' ἐοῦ τόση ὦρα !...

— Τί ἔγινε ; ἀπντᾷ ἐκεῖνος τείνων τὰς σαρδέλλας πρὸς τὴν Κατερίναν, ἔ! ἔκλεισα 'ς τὰς δέκα... ὕστερὰ τὰ συνηθισμένα, κύρ Στρατῆ, πᾶμε νὰ πάρουμε ἀπόνια ὁ κουμπάρος ὁ Κολούρης, ἀπ' ἐδῶ, τὸ πίνουμε κ' αὐτὸ ὁ συμπέθερος ὁ Γιωργῆς ἀπ' ἐκεῖ... νὰ τί ἔγινε ! τὰ συνηθισμένα.

Καὶ γελαῖ τὸν συνήθη βραχνόν του γέλωτα ἐκδυόμενος συγχρόνως.

— Ἄμ' τί καλὸ σοῦ κάνουν, καὶ μὲν καὶ σύ ! κάθε βράδυ... τὸν διακόπτει ἡ σύζυγος, μὲ φωνὴν ἐνέχουσαν πολὺ συζυγικὸν ἐνδιαφέρον, ἀναφωνοῦσα συγχρόνως πρὸς τὰς θυγατέρας της :

— Ἐ! τί κάθεστε, κορίτσια! τὰς παντούφλες, τὸ νυκτικὸ τοῦ πατέρα σας.

Καὶ κινοῦνται δυσθύμως αἱ θυγατέρες πρὸς τὴν θύραν, ἐμφανιζόμεναι μετ' ὀλίγον, ἄλλη μὲν φέρουσα ζεῦγος οἰκτρῶς ἐφθαρμένων ἐμβάδων, ἄλλη δὲ μακροῦ, εὐρύχωρον, ὑπόπτου λευκότητος, νυκτικὸν καὶ ἄλλη τὸν κωνοειδῆ νυκτερινὸν σκοῦφόν του.

* *

Ὁ πατὴρ δὲν ἀργεῖ νὰ μεταμφιεσθῆ εἰς κωμικὸν παλιάτσον καὶ καθεζόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς συζύγου του, ἀναφωνεῖ βραχνῶς πάντοτε :

— Ἄϊτε μωρὴ Κατερίνα ! τὸ φαγί, κ' ἐκάμανε 'ς τὰ μάτια αὐτὸς ὁ κόσμος.

Καὶ ρίπτει τρυφερὸν γύρω βλέμμα, πρὸς τὴν σωρείαν τῶν τέκνων του ὁ εὐτυχῆς πατὴρ, βλέμμα τὸ ὁποῖον δὲν

θα ἔρριψέ ποτε ὁ εὐλογηθεὶς Ἀβραὰμ ἐν μέσῳ τῆς πληθῆος τοῦ σπέρματός του, τοῦ ὧ; ἢ ἄμμος τῆς γῆς καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ αὐξηθέντος, ὑπομειδιῶν ὑπὸ τὰ πλατέα χειλῆ του, καὶ τριβῶν ἐξ ὑπερβολικῆς ἰσως εὐτυχίας τὰς ὀξῶδεις χεῖρας του, ὡσάν νὰ ἠνωτίσθῃ καὶ αὐτὸς τοῦ; λόγου τοῦ θεοῦ, πρὸς τὸ ἀρχέγονον ἐκεῖνο ζῶον, ὅπερ ἀπεκάλασαν ἄνθρωπον : αὐξανεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πολλαπλασιάσεσθε ἐπὶ τῆς γῆς...

Κ' ἐπειδὴ ἡ Κατερίνα βραδύνει νὰ φανῆ εἰς τὴν θύραν, ἐπαναλαμβάνει τότε βραχνότερα ὁ εὐτυχῆς πατήρ :

— Ἄϊτε, μωρὴ Κατερίνα, τὸ φαγί κ' ἐκάμανε 'ς τὰ μάτια αὐτὸς ὁ κόσμος...

Κ' ἡ Κατερίνα ἐμφανίζεται τέλος μετὰ δυσθυμίας βραδίζουσα μὲ τὴν προτεταμένην διὰ τῶν χειρῶν σκουτέλλαν, ἀποθέτουσα τὸ ἐδέσμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης. Ὅλοι καταλαμβάνουν τότε τὰς θέσεις των. Ἡ κ. Μπακαλοπούλου χασμηθῆναι διὰ τελευταίαν φοράν, ὁ πατήρ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκκενώσεως καὶ τοῦ μερισμοῦ τοῦ περιεχομένου τῆς πιάτας ἐπὶ τῶν πανταχόθεν προτεινομένων πινακίων, ὑπομειδιῶν πάντοτε ὑπὸ τὰ πλατέα χειλῆ του. Εὐρίσκει τέλος καιρὸν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος νὰ κάμῃ τὸν σταυρὸν του, κ' ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ πινακίου του, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι πέρηξ ἔχουν καταβροχθίσῃ σχεδὸν τὸ περιεχόμενον τῶν ἰδικῶν των. Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ δικηγόρος — ὁ μερακλῆς μου, κηθῶς τὸν ἀποκαλεῖ ἢ προσφιλῆς μήτηρ — πλαταγεῖ τὰ χειλῆ ὑποψυθρίζων λέξεις καὶ φράσεις ἐκ τῶν δικογραφῶν του, ὁ ἀξιωματικὸς σρογγίζεται ἐπανειλημμένως διὰ τῆς παροψίδος του ἱστοτικώτατα, ὁ λεπτοφυῆς ἐμποροῦπάλληλος μόλις διαστέλλει τὰ χειλῆ του τρώγων, τὸ εὐθελὲς ἐρωτότροπον ζεῦγος ψιθυρίζει ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν λέξεων καὶ τινὰς κορακιστικὰς, αἱ γεροντοκόραι συσπᾶσι τὸ πρόσωπον μετὰ τῆς συνήθους δυσθυμίας των, ρίπτουσαι συχνά, κατηρῆ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι καθρέπτου, ἐνῶ ἡ παχουλὴ Κατερίνα ἱσταται παρὰ τὴν θύραν, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους ὁλοῦν πρὸς τὸ προσφιλὲς μαγειρεῖόν της, πρόθυμος νὰ ὑπηρετῇ τὴν δειπνίζουσαν οἰκογένειαν. Καὶ μέσῳ τοῦ πλαταγισμοῦ τῶν χειλέων, τοῦ θορύβου τῶν μαχαιροπερουνῶν καὶ τῶν ποτηρίων, ἀκούεται συχνὰ πυκνὰ ἢ βραχνῆ φωνὴ τοῦ εὐτυχοῦς πατρὸς, ὕψυντος τὸν ἄρτον διὰ τῆς μίξς χειρὸς, καὶ τὴν μάχαιραν διὰ τῆς ἐτέρας :

— Ποιὸς θέλει ψωμί νὰ βῆξῃ !...

Κ' ἐπειδὴ ὅλοι εἶτε δὲν θέλουν, εἶτε βραδύνονται νὰ ἀπαντήσουν, ὁ πατήρ ὁ Μπακαλόπουλος, ὠρύεται.

— Εἶπα κ' ἐλάλησα... ποιὸς θέλει ψωμί νὰ βῆξῃ ! ..

Κ' ἡ ἀγαθὴ του σύνευρος, ἔνα δῶση τέλος εἰς τὴν λίαν συνήθη ἐκείνην σκηνήν, κατορθώνει νὰ ψιθυρίσῃ ἀνά μέσῳ τοῦ πεπληρωμένου στόματός της ἔνα ἀσθενές :

— Ἐγῶ !

Καὶ στρέφει ἐρωτύλως ὁ σύζυγος τὴν σκουφοφόρον κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος της, καὶ διαχωρίζει διὰ τῆς μαχαίρας τεμάχιον ἄρτου, ρίπτων κατόπιν πρὸς τὴν ὀμήγυριν τῶν τέκνων τοῦ βλέμμα, ἀπειτοῦν τοῦλάχιστον ἔνα μειδίωμα διὰ τὸ σκίθῃ του ἐκεῖνο. Ἄλλ' ἡ ὀμήγυρις τρώγει σιωπηλῆ, κ' ὁ πατήρ ἀναγκάζεται νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ἦδη ὁ ἐμποροῦπάλληλος ἀνηγέρθη τῆς θέσεώς του κ' ἀναμασσῶν ἀκόμη διὰ τῶν χειλέων, ἔκρεμα τὴν κιθάραν του τὴν κορδίζει καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν ἀναπάλλει τὰς χορδὰς τραυλίζων :

Σὲ ἀραπῶ, ὡς ἀραπῶ τυφλὸς τὸ φῶς ἡλίου,

ἔν βλέμμα σου μὲ καθίστᾷ μωρότερον παιδίον...

— Τὸ βλέπομε δᾷ ! κύρ Στεφανῆ, αὐτὸ, τὸ βλέπομε, τὸν διακόπτει ἐκ τῆς τραπέζης ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ, ἥτις φαίνεται ὅτι τρέφει ἰδιάζουσαν στοργὴν πρὸν τὸν ἄρρενα ἐκεῖνον Βενιαμίν, διακόπτει κ' αὐτὴ τὸν θαλερὸν παρκαϊότην της, μὲ διακεκομμένην φωνήν :

—Μὲ κάρκωσες... καὶ μένει ἄστο τὸ παιδί, νὰ σονάρη!..
 Ὁ δικηγόρος, ὁ Μερακλῆς κατορθώνει νὰ ἐκβάλλῃ ἕνα «οὐρ!» κεκορησμένου ἀνθρώπου, — τὸ θαλερὸν ζεύγος διπλασιάζει τὰς φλυαρίας του· ἀλλ' ὁ Στεφανῆς, φαίνεται μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰ ἐν τῇ τραπέζῃ συμβαίνοντα ἐξηκολουθῶν τὰς ἐξηθρωμέναις ἀπηχῆσεις τῆς κιθάρας του:

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ ἡ μήτηρ ὅταν δίδῃ,
 εἰς τὸ μωρὸν τεκνίον τῆς τὸ γάλα ἐν κοιτίδι...

Ἄλλ' ἀφνης διακόπτεται τοῦ φημάτων του, ἀναρτᾷ τὸ ὄργανον ἐγκαρσῶς τοῦ ὄμου του, καὶ κατέρχεται τὴν κλίμακx, ἐνῶ ἐκ τῆς τραπέζιας τὸν συνοδεύει μὲ τὴν προνοητικὴν συμβουλήν του, ἡ κυρὰ Στράταινα:

— Πρόσεξε νὰ μὴ τοῦ πλευρετίσης, Στεφανῆ μου!

Τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐμποροῦπαλλήλου ἀκολουθεῖ ἡ τοῦ ἀξιομακτικοῦ, ἐπὶ μακρὸν ἀκουομένης τῆς σπάθης του κροτούσης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ. Ὁ πατὴρ ἐξοκ-

λουθεῖ νὰ τρώγῃ μόνος. Ὁ δικηγόρος Ἐρακλῆς ἀνάπτει τὸ σιγάρον του, τὸ ἐκμυζεῖ ὄλον βιαίως κ' ἀπέρχεται καὶ οὗτος εἰς τὸν ἀνω ὄροφον τῆς οἰκίας, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ Ἀστικόν του δίκαιον. Ἡ παχουλὴ Κατερίνα μεταφέρει τὰ σκεύη τῆς τραπέζης εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀνὰ εἷ, φεύγουσα δρομαίᾳ ἐκ τῆς τραπέζιας κ' ἀργοποροῦσα ν' ἀναφανῆ ἐκ τοῦ μαγειρείου. Αἱ ἀδελφαὶ γεροντοκόραι τινάζουν δι' ἀνουσιῶ ἀκκισμοῦ τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου ἐκ τῆς λευκῆς ποδιάς των, μὲ βλέμματα ἐπὶ τοῦ καθρέπτου πάντοτε, καὶ καθήνυκτοῦσι τοὺς γονεῖς των, ἀπερχόμεναι εἰς τὰ δωμάτια των μὲ τὰ φυλλάδια τῆς Νάνας ὑπὸ τὰς ποδιάς των. Ὁ πατὴρ τρώγει ἀκόμη, ἡ μήτηρ ροφᾷ τὸ ποτηρίον τῆς διὰ τετάρτην ἤδη φοράν, τὸ εὐθάλές ζεύγος θορυβεῖ, γελᾷ, ψιθυρίζει τὴν ἀτημέλητον φλυαρίαν του, ἀποκοιμίζον κατὰ ἐκ τῆς τραπέζης, τοποθετοῦν ἀντικείμενόν τι ἀλλοχού...
 [Ἐπεταὶ τὸ τέλος].

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Μαντζῆνη, τόμοι 3.....	δρ. λ. 3 30	Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά (υἱοῦ).....	δρ. λ. —80	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Περράσχου τόμοι 3.....	δρ. λ. 5.—
Κραυγὴ τῆς Παράφροσ, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.20	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις.....	—60	Παιδίον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τόμοι 2.....	4.50
Κοραὴ Ἀδαμαντιοῦ Ἐπιστολαί, τόμοι 4.....	10.—	Νάθαν ὁ Σοφὸς, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη	1.—	Πύργος τοῦ Παπᾶ Δανιὴλ, ὑπὸ Γ. Κ. Υπερίδου.....	1.—
Κατηραμένον Καπηλεῖον μυθιστορία Λουδοβίκου Νοστρ.....	4.50	Ναξία Μαριάνθη ἢ ἡ Γυναικεῖα Σταθερότης, μυθιστορία.....	1.—	Πάλαιαι Ἀμαρτίαι, λυρικὴ συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	1.—
Κατοκμόβει τῆς Ἰούλης μυθιστορία Αἰμιλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Νικόλας Σιγαλῆς, μυθιστορία Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλοῦτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βεν αμίν Φραγκλίνου	—50
Κόντες Σπουργίτης μελοδραμάτων εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰω. Τσακαλιάνου.....	—80	Οἱ Τρεῖς Σωματοφόλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	3.50	Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ.—Πελοποννησιακαὶ ἐκτυπώσεις καὶ Ἀναμνήσεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλλου.....	3.—
Καλύβη τοῦ Θωμά ἢ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2.—	Οἱ Ἰππότες τοῦ Στερεώμακτος, μυθιστορία Π. Φεβιάδ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαζῆ.....	4.60	Ραγήπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλλου	—80
Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εννερού μετὰ πλείστων εἰκόνων.....	4 50	Ὁ Ἰστωρὶ τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν, τόμοι 6.....	5.30	Σέρρα Ποιητικῶν Ἐργῶν ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλου.....	1.—
Λέων Λιῶνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάντης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σουλίσση.....	4.50	Οἱ Ἀθλοῖοι ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σουλίσση.....	5.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Ἀλξ. Δουμά, υἱοῦ.....	—80
Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.—	Οὐρανία, ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Δεσπόδου Μαρζάνο	—80	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—50
Μυστηριώδεις Ἰουλί, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ.....	3.—	Ὁ Καννιγαλισμός παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθαν. Βάρβα.....	—80	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—
Μαύρος Πειρατῆς μυθιστορία Λουδοβίκου Νοστρ τόμοι 3.....	3.—	Ὁθῆλλος, ἦτοι ὁ Μαύρος τῆς Ἐνετίας τραγωδία Σαιξπήρου εἰς 5 πράξεις.....	1.—	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελιῶν, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου	1.60
Μαρκησία Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ.....	2 20	Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶν κατὰ μετάφρασιν Αἰλιτέρνης Ζάρκου.....	4.—	Τελευταῖα Ἡμέρα Καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—80
Μουσαῖ ὁ Μαύρος, ἀστεῖον διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ 12 ὁλοτελῆδους ποικιλοχρωματιστὰς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Οἱ Γεννησάρη, μυθιστορία Ἀλφόνσου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπιπέθλον, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	—50
Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.....	3.50	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 10).....	5.20	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοῦτου Γράντ, ἢ ἡ Νότις Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας, καὶ ὁ Βερηνικός Ὁκεανός, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	3.80
Μεγάλη Ἰξα μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουσιέ.....	3.—	Πλοῦταρχος Κελόδουλος, μυθιστορία Πύλλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Τὰ Κρητικὰ Ὁδοὶ Ἀλκαταῖ, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—80
Μυστηριώδεις Γάμος, μυθιστορία Ἀλφόνσου Δωδέ.....	4.—	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	—80	Τελευταῖα Ἡμέραι τῆς Πημπτῆς, μυθιστορία Ε. Βούλβερ μετάφρασις Γεωργ. Ζαλζώβιστα.....	3.30
Μαλβίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.50	Παπᾶ-Κωνσταντῖνος, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἀλεξό.....	4.20	Τυχὰν συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανελλοπούλου.....	—60
Ματθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη	6 —	Πίσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.—	Τελευταῖος τῶν Μογικανῶν μετὰ εἰκόνων.....	2.50
Μάμμη μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ	4 30	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κυρτζῆδου.....	1.—	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπέλλου, τόμοι 2.....	10.—
Μιχαὴλ Στρογκόφ, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	4.70	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.50	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμοι 9.....	8.—
Μικροῦλα, μυθιστορία Ξ. Β. Σεντέν	1.—	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροτδου.....	1.60	Τυχοδιωκταὶ τῶν Παρισίων, μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.—
Μητροπέ, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	» » μικρὰ ἐκδόσεις.....	1.—	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.50
Μαγκικὰ Παίγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.....	3.—	Πεπία Χιμένις, μυθιστορία Ἰσπανικῆ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασιλή.....	2.—	Τὰ Χάλια μας κομφοδία.....	—50
Μπουμπουλίνα, ἢ ἡ Ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς.— Ἀρχαῖον ἢ αἰ ἐν Κρήτῃ Στραγαί, δράματα ὑπὸ Γεωργ. Ἀνδρικοπούλου.....	4.50	Παρισίων Ἀποκρῶα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ Σουλίσση, τόμοι 10.....	6.25	Τὸ Φράκιο ἢ μὴ Νύκτα Ἀποκρητικῆ, κωμῆδία ἐμμετρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρη.....	1.—
Μάρκος Μπότζαρης, τραγωδία εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Θεοδ. Ἀλκαίου.....	—50			Τὸ βιβλίον τῆς Σμυγγᾶς, κρυπτογραφία, παίγνια, προβλήματα, ἀνίγματα, γρίφοι, ἀριθ. προβλήματα κλ.	2.—

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποπέλλωνται, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν 20%, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ 30% ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας· τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10%. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀπράως· οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσει τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητὴς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἡμερησίαν — Ὁυδέμια παρρηγιεῖα ἐκτελεῖται ἀν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.